

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

16. MARTA KAUA
TURPINĀS

1944. gada 16. martā latviešu leģionāri, ar ieročiem rokās cīnoties pret Sarkano armiju, ierakstīja varonības lappusi latviešu tautas vēstures grāmatā. Diemžēl šodien vairums latviešu vienaldzīgi noskatās, kā okupanti saimnieko pa mūsu Tēvzemi, kā pašu varturi noziedzīgi ignorē Saeimas pieņemto Deklarāciju par Latvijas okupāciju un ciniski atsakās no latviešu nacionālā simbola – lata.

Ik gadu Latvijas Nacionālā fronte un laikraksta “DDD” redakcija aicina latviešus piedalīties 16. marta gājienā, lai ne tikai godinātu leģionārus, bet arī protestētu pret valsts varas nodevību. Arī šogad rosinām nepalikt mājās, bet nākt un pieprasīt pie varas esošajiem veikt dekolonizāciju un aizstāvēt latviešu tautas nacionālās intereses!

Pasākuma pieteicējs “Daugavas Vanagu” Limbažu nodaļas pārstāvis Jānis Atis Krūmiņš laikrakstam “DDD” pastāstīja, ka pēc neatlaidīgas cīņas tiesā ir gūta uzvara pār Nilu Ušakovu. Tiesa lēma, ka Nilam Ušakovam būs publiski jāatvainojas par prettiesisko aizliegumu 2011. gadā rīkot 16. marta gājieni. Nilam Ušakovam ir trīsdesmit dienas, lai vairākos preses izdevumos atvainotos latviešiem par mēģinājumiem aizliegt godināt latviešu leģionārus, kuri cīnījās pret padomju okupantiem.

16. marta piemiņas dievkalpojums
Doma baznīcā sāksies **plkst.10.00.**
Plkst. 11.00 gājienā no Doma baznīcas
dosimies nolikt ziedus pie
Brīvības pieminekļa.

LIELISKA IZDEVĪBA!

No 18. līdz 24. martam visās “Jāņa Rozes grāmatnīcās” būs iespēja gandrīz par puscenu iegādāties apgādā “Vieda” izdoto Braiena Marka Rīga grāmatu “Žīdu karavīri Hitlera armijā: līdz šim nepateiktais par nacistu rasu likumiem un žīdu izcelsmes karavīriem Vācijas bruņotajos spēkos”.

Nenokavējiet nedēļas piedāvājumu!

Grāmata, kurā dokumentāli pamatots, ka Hitlera varas laikā vēрмаhtā dienējuši vismaz 150 000 žīdu izcelsmes militārpersonu, ir unikāls, uz faktiem balstīts pētījums un saņēmusi Viljama E. Kolbija Kara rakstnieku simpozija galveno balvu.

CUNAMI NĀK PĀR LATVIJU

Saruna ar “Neatkarīgās Rīta Avīzes” galvenās redaktores vietnieci un bijušo laikraksta “Atmoda” galveno redaktori **Elitu Veidemani**

BRĪVDABAS
MUZEJS
EIROPAS
FEDERĀCIJĀ

DDD: Šogad apritēs 25 gadi, kopš tika dibināts laikraksts “Atmoda”, kuram tu biji galvenā redaktore. Pirms vairāk nekā 20 gadiem tika formāli atjaunota Latvijas neatkarība, bet okupācijas sekas nav novērstas vēl joprojām. Kā tev liekas, uz kuriem virzās mūsu valsts?

Elita Veidemane: Uz federatīvu vienību, kas būs viena no Eiropas Savienī-

kdienų, virtuvi, svētkus. Viss pārējais būs federācijas sastāvdaļa, kur valdīs vienoti Eiropas likumi, Eiropas valūta, Eiropas nācija, ja to var nosaukt par nāciju, vietām skanēs latviešu valoda – es redzu diezgan bēdīgu ainu.

DDD: Piebilstīšu vēl, ka Latviju no iekšpuses grauž arī okupācijas sekas – okupantu un kolonistu klātesamība. Tavuprāt, Latvijas valsts uz bojāeju virzās pašplūsmā vai arī tiek tīši grūsta?

E.V.: Tā nav pašplūsma, bet gan mērķtiecīgi koncentrēta plūsma, kas tiek

“Mūsu tauta tiek zombēta ar nenormālu propagandu, kas nāk no Eiropas liberastisma.”

bas sastāvdaļām ar nosacītu nosaukumu “Latvija”. Šeit būs daži nacionāli apgabali, piemēram, Brīvdabas muzejs, kur varēs apskatīt latviešu nacionālo

noteikta no Eiropas Savienības, no Briseles – tā tad no Eiropas kodola jeb sirds, un mēs, būdami pietiekami vārgi, nespējam tai pretoties. Šis process

tiek virzīts tik mērķtiecīgi un viltīgi, ka parastais latvietis jeb latvietis vulgaris, paskatoties, kas notiek, nodomā: baigi forši, esam ārā no krīzes, eks-

ports pieaug, pat darbs ir pagādījies par 120 latiem mēnesī...

Turpinājums 4. lpp.

PIEMINOT TIBETIEŠU
SACELŠANĀS DIENU

Mareks Gabrišs

10. martā tiek atzīmēta Tibetas Nacionālās sacelšanās diena, pieminot 1959. gada tibetiešu sacelšanos pret Ķīnas okupācijas varu. Ķīnas armija šo sacelšanos nežēlīgi apspieda – tika nogalināti vairāk nekā 80 000 tibetiešu. Nedēļu pēc 1959. gada 10. marta sacelšanās Tibetas garīgais un torēzējais politiskais līderis Dalailama pameta savu valsti un devās trimdā, kur izveidoja

Tibetas trimdas valdību. Tibeta joprojām ir okupēta, un tibetieši piedzīvo smagus nebrīves laikus; tibetiešu cīņa par deokupāciju un dekolonizāciju notiek katru dienu.

Kādā no dokumentālajām filmām par Tibetu Dalailama atzina, ka galvenā problēma tibetiešu cīņā par Tibetas neatkarību ir fakts, ka Tibetas valsts neatkarība nekad nav tikusi starptautiski atzīta. Un arī līdz šim brīdim neviena no valstīm nav atzinusi Tibetas neatkarību – daudz valstu vadītāji ir egoistiski glēvuļi, kuri baidās no Ķīnas iebildumiem un sankcijām, bet Latvija vairākkārt ir paziņojusi, ka iestājas par Ķīnas teritoriālo nedalāmību.

Tibetiešu cīņa par savu valsti un brīvību ir apbrīnas vērtā. Kad 1950. gada 7. oktobrī Ķīna uzbruka Tibetai un pārgāja robežai, tad pret 40 000 ķīniešu okupantiem nostājās visa Tibetas armija, kas sastāvēja no aptuveni 8000 karavīru. Gandrīz 4000

tibetiešu karavīru kaujās gāja bojā. Izrādās, ka miermīļie, budisma mācībai sekojošie un pasaulei ļaunums nedarošie tibetieši ir labi un drosmīgi karavīri.

Ja nedomā atkāpjamiem no raksta un velkam paralēles ar Latviju, tad mums cīņā par deokupāciju traucē tas, ka 1940. gada 17. jūnijā Latvijas armija neiesaistījās militārā cīņā

iekļauta Ķīnas sastāvā, tibetiešu brīvības cīņas nebeidzās. Ar ASV Centrālās izlūkošanas pārvaldes militāro darbinieku palīdzību Indijā un Nepālā tika sagatavoti tūkstoši tibetiešu partizānu un diversantu, kuri pēc apmācības posma beigām pārgāja pār robežu un iesaistījās kaujās ar ķīniešu okupantiem. Taču, kad ASV kļuva izdevīga un

“Tibetieši ir sapratuši un zina, ka liktenis ir tikai un vienīgi viņu pašu rokās. Viņi ir palikuši vieni, bet tik un tā cīnās.”

pret PSRS okupantiem. Tibetas gadījumā ir citādi – viņiem bija bruņota cīņa, bet Tibeta kā valsts nebija starptautiski atzīta. No šīm kļūdām ir jāmācās un jāizdara secinājumi, lai nākotnē neatkārtotos pagātnes kļūdas. Ja mūsu zemei uzbrūk, tad mums ir jācīnās pret uzbrucējiem, nevis verdziski jāpakļaujas.

Pēc pilnīgas okupācijas 1951. gadā, kad Tibeta tika

bija nepieciešama ekonomiskā sadarbība ar Ķīnu, tad tibetieši lielvalstu interešu vārdā tika nodoti, partizānu sagatavošana un iesūtīšana tika pārtraukta. Līdz 1969. gadam partizānu kustība bija ļoti aktīva un skaita ziņā liela, un arī asiņaina – nepilnu 20 gadu laikā kaujās krita 70 000 tibetiešu partizānu un diversantu.

Turpinājums 5. lpp.

“ČAS” ŽURNĀLISTS UZ TIESĀJAMĀ SOLA

18. martā plkst. 13.00 Rīgas apgabaltiesas Kriminālietu tiesas kolēģija (Rīgā, Abrenes ielā 3, 148. kab.) atklātā tiesas sēdē apelācijas kārtībā skatīs kriminālietu, kas ierosināta pret krievvalodīgās avīzes “ČAS” žurnālistu un izdevniecības nama “PETIT” prezidenta padomnieku **Anatoliju Kameņevu** par neslavas celšanu Aivaram Gardam masu saziņas līdzekli. Krimināllietas ietvaros Aivars Garda no apsūdzētā prasa piedzīt 100 000 latu lielu kompensāciju par nodarīto morālo kaitējumu.

Mūsu lasītāji atceras, ka Krimināllieta tika ierosināta jau 2009.gada 9.aprīlī par Anatolija Kameņeva rakstīto avīzes “ČAS” 2009.gada 29.janvāra numura publikācijā “Неонацист Гарда подал голос” (latviski: “Neonacists Garda ierunājās”). A.Kameņevs šo gara darbu radīja pēc tam, kad “ČAS” redakcija bija saņēmusi LNF izdoto kalendāru 2009.gadam ar Steidzītes Freibergas draudzīgu piezīmi “Kāda laime – atgriezties dzimtenē! Laimīgu ceļu!”. A.Kameņeva raksts cēla neslavu ne vien Aivaram Gardam, bet apvairo ikvienu latvieti, kurš iestājas par Latvijas okupācijas seku novēršanu – par deokupāciju un dekolonizāciju. Tā autors “sador” arī tiesām, kā arī tā laika tieslietu ministram Gaidim Bērziņam, kurš savu karjeru veidojot uz rasistiskām iniciatīvām...

Sākumā apsūdzētais Anatolijs Kameņevs mēģināja izvairīties no tiesāšanas, uzstājot, ka viņš laikus neesot saņēmis apsūdzību, kas tika nosūtīta uz viņa darbavietu uzreiz pēc krimināllietas ierosināšanas. Taču Augstākās tiesas Senāts nolēma, ka šī atrunāšanās nav pamats, lai kriminālietu neskatītu pēc būtības. Tomēr acīmredzot ne visiem tiesniešiem Latvijā ir tik skaidra galva un godīga attieksme, un 2012.gada 26.novembrī Rīgas pilsētas **Latgales priekšpilsētas tiesas tiesnese Janēviča** nosprieda, ka Anatolijs Kameņevs tomēr neesot vainīgs.

Tiesneses Janēvičas spriedums satur aizskarošu un amorālu motivāciju, tāpēc cietušais un apsūdzības uzturētājs Aivars Garda iesniedza apelācijas sūdzību, kas tiks izskatīta š.g. 18.martā. Uz atklāto tiesas sēdi tiek aicināts ikviens cilvēks, kurš ir sašutis par to, ka okupantu žurnālists mūsu valstī nesodīti drīkst saukāt par neonacistiem latviešus, kuri aizstāv savu tautu un valsti, iestājoties par okupācijas seku novēršanu.

Publicējam saīsinātu Aivara Gardas apelācijas sūdzību par tiesneses Janēvičas spriedumu.

Rīgas apgabaltiesas Kriminālietu tiesas kolēģijai AIVARA GARDAS APELĀCIJAS SŪDZĪBA krimināllietā ar apsūdzēto Anatoliju Kameņevu

26.11.2012. Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas pasludināja spriedumu lietā, nospriežot Anatoliju Kameņevu pēc Krimināllikuma 158.panta (likuma redakcijā līdz 2009.gada 23. decembrim) attaisnot noziedzīga nodarījuma sastāva trūkuma dēļ. Atstāt bez izskatīšanas cietušā Aivara Gardas morālā kaitējuma kompensāciju, izskaidrojot tiesības celt prasību Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā. [...]

Uzskatu, ka Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas spriedums ir nepamatots un atceļams pilnībā. [...]

Sprieduma motīvu daļā norādīts “(..) tiesas sēdē netika konstatēta ne inkriminētā noziedzīgā nodarījuma objektīvā un subjektīvā puse, līdz ar to A.Kameņeva rīcībā nav konstatējams Krimināllikuma 158.pantā paredzētais noziedzīgā nodarījuma sastāvs, un viņš ir attaisnojams viņam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma iz-

darīšanā.”

Apsūdzība uzskata, ka Anatolija Kameņeva nodarījuma objektīvās un subjektīvās puses atbilstība Krimināllikuma 158.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāvam norādīta 2009.gada 3.aprīļa sūdzībā, uzturēta tiesas sēdē, pamatota un pierādīta ar dokumentiem, cietušā liecību, atsaucēm uz tiesību aktiem un judikatūru.

[..] Spriedumā tiesa nav atsaukusies uz kādiem citiem pierādījumiem, kas apgāztu manis iesniegtos pierādījumus par paskaidrojumu par jēdziena “neonacists” patieso nozīmi. Nav iespējams paust patiesu informāciju par mani kā par neonacistu, ja es tāds neesmu un nekad šādu ideoloģiju neesmu sludinājis, un Lietā nav pierādījumu par pretējo.

[..] Spriedumā konstatēto, ka Anatolija Kameņeva sastādītajā publikācijā sniegta informācija esot tikai viedoklis (nevis neslavas

celšana), tiesa ir motivējusi ar pieņēmumu un tālāku secinājumu virkni, kuri, pretēji KPL 512.panta 2.daļas prasībām, nav pamatoti ar pierādījumiem lietā.

Konkrēti, Spriedumā saļauktas mazsvarīgas lietas, dažādu personu izdarīti uzraksti uz kalendāriem, taču secinājumi, kas no tā Spriedumā izdarīti, rāda, ka tas novedis pie lietas nepareizas izspriešanas.

[..] Tiesa, saskaņā ar Spriedumu, pievienojoties apsūdzētajam A.Kameņevam un viņa aizstāvja viedoklim, norādījusi tam pamatu: “Analizējot kalendāra drukāto un ar roku rakstītos tekstus, ir pamats to visu kopumā novērtēt kā neonacismu.”

Ierakstot šādu apgalvojumu Spriedumā, Tiesa nav norādījusi nevienu pierādījumu, kas to pamatotu, kā arī metodoloģiju, kā tikusi veikta šāda “analīze”. Būtu Tiesa sevi ir patvaļīgi nolikusi “eksperta” lomā un piedēvējusi man, cietušajam, saistību ar starptautiskiem noziegumiem. Šāds ieraksts Spriedumā mani aizskar un atkārtoti ceļ man neslavu. [...]

Spriedumā nav vērtēts, vai apsūdzētā Anatolija Kameņeva sastādītajā publikācijā nepatiesās ziņas, attiecinot uz mani, Aivaru Gardu, terminu “neonacists”, ir personu apkaunojošas. Spriedumā šāda vērtējuma nav. Es, Aivars Garda, kategoriski noraidu sakarā ar apsūdzētajam Anatolijam Kameņevam attaisnojošu Spriedumu iespējamās spekulācijas, ka šādas ziņas nebūtu personu apkaunojošas, tāpat tās it kā būtu personu pagodināšanas. Šādas ziņas mani, Aivaru Gardu, apkauno un apmelo. [...]

Tiesas izmeklēšanai netika pakļauts tiesiski izdota izdevuma, laikraksta “DDD” pielikuma – kalendāra “2009 – Latvijas dekolonizācijas astotais gads” – saturs. Tiesas izmeklēšanai netika pakļauti mani, Aivara Gardas, politiskie, sabiedriskie vai citi uzskati un darbība. Motivēti uzskatu, ka šādi jautājumi neietilpst konkrētās lietas apjomā un ietvaros.

Atkārtoti citēju Sprieduma 7.lpp., izceļot tekstu: “Faktiski kalendārā ir pausta Latvijas Nacionālās frontes un cietušā, kā biedrības priekšsēdētāja, ideoloģija. Analizējot kalendāra drukāto un ar roku rakstītos tekstus, ir pamats to visu kopumā novērtēt kā neonacismu. Tiesa pievienojas apsūdzētajam un viņa aizstāvja viedoklim, ka katram ir savs viedoklis par dažādu terminu izpratni, kas ir atkarīgs no cilvēka izglītības, audzināšanas, sabiedriskā viedokļa ietekmes, dzīves pieredzes

un citiem kritērijiem.”

Spriedumā iekļaujot kalendāra saturu un manu, cietušā Aivara Gardas, politisko vai citu uzskatu vērtējumu kā notikušu faktu, Spriedumā bez atkāpēm savietojot “(..) **to visu kopumā novērtēt kā neonacismu. Tiesa pievienojas apsūdzētajam un viņa aizstāvja viedoklim** (..)” tiesa ir izgājusi ārpus lietas apjoma un ietvariem.

Tiesa, taisot spriedumu, ir pievienojusies apsūdzētā un viņa aizstāvja viedoklim, ka attiecināt uz mani, Aivaru Gardu, terminu “neonacists” nav kriminālsodāma neslavas celšana.

Atstājot nesodītu Spriedumā aprakstīto apsūdzētā Anatolija Kameņeva nodarījumu, tiesa ar likumā noteiktu sprieduma spēku attiecinā uz mani, Aivaru Gardu, terminu “neonacists”.

Šāds spriedums **nedrīkst stāties likumīgā spēkā**, tas ir atceļams un pārskatāms. Tas satur ziņas, kas, kā jau norādīts iepriekš, ceļ man atkārtoti neslavu un aizskar manu godu un cieņu – un šīs, manuprāt, nosodāmās darbības šoreiz ir veikusi Tiesa.

Neiebilstu, ka valsts amatpersonām, kuras ietilpst tiesas sastāvā, var būt savi uzskati, arī ja tie man vai citiem nešķiet pieņemami. Tomēr, saskaņā ar likuma “Par tiesu varu” 4.pantu, visas personas ir vienlīdzīgas likuma un tiesas priekšā, tām ir vienādas tiesības uz likuma aizsardzību. Tiesu spriež tiesa neatkarīgi no personas izcelsmes, sociālā un mantiskā stāvokļa, rases un nacionālās piederības, dzimuma, izglītības, valodas, attieksmes pret reliģiju, nodarbošanās veida un rakstura, dzīvesvietas, politiskajiem vai citiem uzskatiem. Saskaņā ar tā paša likuma “Par tiesu varu” 14.panta pirmo un otro daļu, tiesnesis nevar piedalīties lietas izskatīšanā, (..) ja ir citi apstākļi, kas rada šaubas par viņa objektivitāti, šādos gadījumos tiesnesis sevi jāatstata, KPL 54.panta 1.daļas 6.vai 7.punkta kārtībā. Spriedumā tiesa ir pievienojusies apsūdzētā viedoklim, ka publiski saukt latvieti (jeb konkrēti tieši mani, Aivaru Gardu) par “neonacistu” nav kriminālsodāma neslavas celšana, tiesai neprasot apsūdzētajam (A.Kameņevam) viņa it kā “viedokļa” pamatojumu, tiesai neieskatot par vajadzīgu pārbaudīt vai šim it kā “viedoklim” ir kaut mazākā faktiskā bāze.

Apzināts vai neapzināts loģikas trūkums ir Sprieduma motīvu daļā paustajam apgalvojumam, ka “žurnālistikā raksta nosaukums pieder pie raksta noformējuma un tiek

Anatolijs Kameņevs

veidots kā kvintesence no raksta galvenās domas, līdz ar to tas nevar būt ne paties, ne nepatiesa. Pats par sevi virsraksts nenorāda uz kādiem konkrētiem faktiem, līdz ar to informācijas atbilstība vai neatbilstība patiesībai izriet un ir vērtējama vienīgi no paša raksta satura. Raksta nosaukums nevar saturēt ne apgalvojumu, ne cietušās personas novērtējumu, līdz ar ko nevar tikt vērtēts kā neslavu ceļošā ziņa.”

Ir vispārzināms fakts, kas neprasa pierādījumus, ka avīžu lasītāji vispirms ierauga raksta nosaukumu un/vai fotoattēlu, ja tāds ir, un tikai pēc tam pievērš uzmanību raksta saturam. Ja raksta nosaukums, kā apgalvo tiesa, ir “kā kvintesence no raksta galvenās domas”, tad konkrētajā

ties likumīgā spēkā, tas ir atceļams un pārskatāms. [...]

Visi apsūdzības iesniegtie pierādījumi un sniegtās liecības, kas atrodamas lietas materiālos, Anatolija Kameņeva tiešā nodoma pierādīšanai Spriedumā nav ņemti vērā un nav tikuši izskatīti, tā vietā Spriedumā nodibinot: “Tiesas sēdē netika konstatēts A.Kameņeva nolūks, tiešs nodoms apkaut A.Gardu un ar ievietoto publikāciju laikrakstā “ČAS” celt viņam neslavu, netika konstatēta arī apsūdzētā rīcības motivācija veikt tieši šādu kriminālsodāmu nodarījumu.”

Uzskatu, ka tiesa Spriedumā šādi reducējusi tiešā nodoma konstatācijas iespēju tikai uz apsūdzētā atziņanos (jo cits tiešs pie-

“Pieņemsim, ka tiesa kādu dienu ieraudzītu rakstu avīzē par sevi ar nosaukumu “Neonaciste Janēviča ierunājās” vai “Kukuļņēmēja Janēviča ierunājās”...”

gadījumā lasītājs vispirms ierauga raksta nosaukumu “Neonacists Garda ierunājās”. Vārdu “kvintesence” vārdnīca skaidro kā būtību, pašu svarīgāko. Tātad lasītājam bez raksta izlasīšanas jau ir skaidrs, ka Garda ir neonacists. Ja tiesa nesaprot, ko ir ierakstījusi spriedumā, tad es varu palīdzēt ar šādu analogiju. Pieņemsim, ka tiesa kādu dienu ieraudzītu rakstu avīzē par sevi ar nosaukumu “Neonaciste Janēviča ierunājās” vai “Kukuļņēmēja Janēviča ierunājās”...

Līdz šim esmu uzskatījis un uzskatu, ka tiesai ir jābūt draugos ar loģiku, vismaz taisot spriedumu. Turklāt tiesas secinājums, ka raksts “Neonacists Garda ierunājās” atbilst patiesībai nostāda tiesu komiskā situācijā. Proti, ja jau raksta nosaukums ir “nieka” kvintesence jeb pats būtiskākais, pats svarīgākais, kas nevarot būt ne paties, ne nepatiesa, tad nav saprotams, kāpēc tas tik ļoti ir ietekmējis tiesu.

Ja man iepriekš būtu bijuši zināmi tiesas sastāva uzskati, kas atspoguļojušies Spriedumā, pirms lietas izskatīšanas es būtu izmantojis tiesības pieteikt lietā noraidījumu.

Jebkurā gadījumā, šāds spriedums **nedrīkst stā-**

rādījums konkrētajā gadījumā praktiski ir neiespējams), kas pēc būtības ir tiesas izmeklēšanas un tiesas lomas konkrētajā kriminālprocesā nepamatota vienkāršošana, attiecīgo Kriminālprocesa likuma normu par pierādījumu izvērtēšanu pārkāpums. [...]

Uzskatu, ka Anatolijs Kameņevs izdara noziedzīgu nodarījumu “neslavas celšana masu saziņas līdzekli”, kurš nodarījuma izdarīšanas brīdī bija paredzēts Krimināllikuma 158.pantā.

[..] **LŪDZU:**

1. Atcelt Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 26.11.2012. pasludināto spriedumu (pilns tiesas nolēmums sastādīts 2012. gada 28. decembrī) pilnībā, un taisīt jaunu nolēmumu.

2. Atzīt Anatoliju Kameņevu par vainīgu noziedzīgā nodarījumā “Neslavas celšana masu saziņas līdzekli” un sodīt viņu.

3. Piedzīt no Anatolija Kameņeva par labu Aivaram Gardam kompensāciju par Aivaram Gardam nodarīto morālo kaitējumu 100 000 (viens simts tūkstoši) latu apmērā.

4. Izsaukt uz tiesas sēdi un nopratināt liecinieku: Steidzīti Freibergu (...).

Cietušais
Aivars Garda

KRIEVIJAS ESESIEŠU VĒSTURISKAIS MARŠS

Vilnis Eisters

IEVADAM

Latvijas situācija ir ārkārtēja tādā ziņā, ka tai pastāvīgi ir jāatvainojas un jāskaidro sava vēsture citiem. Tas turpināsies tik ilgi, iekams netiks veikta DDD. Eiropā ir tikai divas valstis, kur nav likvidētas okupācijas sekas, – divas valstis, kur vēl joprojām atrodas liels pamattautu “iznīcinošais procents” jeb naidīgi civilokupanti. Tās ir Latvija un Igaunija. Šajās valstīs nepārtraukti tiek atgādināts vēsturiskais fakts – *Waffen SS leģioni*. Okupantu versija par vēsturi, “patiesība” par Baltijas tautām ir efektīvi izplatīta pasaulē un pat pašu LATVIEŠU PRĀTOS. Vēstures liecība tiek vai nu ignorēta, vai sagrozīta, lai derētu okupantu mērķiem.

Ir zināms, ka latviešu leģions bija SS vienība, bet tikai nosaukuma dēļ. *Waffen SS* kopumā dienēja 600 000 ārzemnieku, kas bija vairāk nekā vāciešu šajā karaspēkā. Vispār Hitlera armija bija daudz internacionālāka nekā Staļina armija, kurā bija poļu un čehu-slovāku karaspēku daļas.

Diemžēl realitāte ir tāda, ka latviešiem atminēties patiesību tiek aizliegts – ir jāatceras vien tas, kas patīk sarkanajiem okupantiem. Krievi var godāt savus kareivjus un pieprasa

“pateicību” un “godu” no tautām, kuras viņi okupēja un slepkavoja. Mums ir nepatīkama vēsture un nepatīkama tagadne, un nepatīkama būs nākotne, ja netiks veikts DDD process (tas ir jāapzinās arī, ejot 16. marta gājienā).

Krievija savus noziegumus neatzīst, vienalga, kur tie tikuši veikti. Tomēr ir arī godīgi krievi, kuri nebaidās lietas nosaukt savos vārdos. Tāpēc Krievijā šā gada janvārī nelielā tirāžā tika izdota Dmitrija Žukova un Ivana Kovtuna populārzinātniska grāmata “KRIEVU ESESIEŠI”, kurā ir apkopoti fakti par krievu *esesiešu* “varon darbības” savā zemē un pret savu un citām tautām. Faktus savam rakstam “Krievijas *esesiešu* vēsturiskais maršs” es guvu no šīs grāmatas, tāpēc lai nevienam nebūtu aizdomas, ka tie ir “naciķu” izdomājums un naida kurināšana pret krievu VARENĪBU un NEVAINĪBU!

SARKANIE FAŠISTI UN KRIEVU ESESIEŠI

Nevar nepiekrīst Zigmunda Freida vārdiem, ka pasaulē nav nekas ģeniālāks par noziedznieka spējam attaisnot savus noziegumus un vainu atrast savā upurī. Sarkano fašistu jeb sarkano okupantu spējas ir vēsturē neredzēts unikums. Krievijas vēstures galvenā tēma ir militārisms. Viņi paši neprot vai negrib atdalīt sevi no savām uzvarām un noziegumiem, kurus veica dažādu “uzvaru” vārdā. Tie ir noziegumi pret okupētām, paverdzinātām, izslepkavotām un apspiestām tautām, un tie bija un diemžēl vēl joprojām ir viņu pašu “nočakarēto” impēriju pamats un lepnums. Lai sagrābtu pasauli, uzvarētu savu sāncensi Hitleru, Staļinam vajadzēja izslepkavot

labākos krievu un okupēto tautu pārstāvjus...

Klāt ir 16. marts. Sarkano fašistu – okupantu – ekshibicionisma alkas nomāc veselo saprātu, nemaz nerunājot par morāli. Okupantu propaganda atļaujas nīrgāties par latviešu tautai svētām un traģiskām pagātnes atmiņām. Latviešu tautas upuru piemiņu nedrīkst zaimot neviens, tāpat kā Holokaustu! Diemžēl Krievija nesaprot, ka Baltijas okupācijas noziegumi un impēriskais šovinisms ir Krievijas pašnāvība un okupēto tautu NAIDS.

8. februārī okupantu avīze “Vesti segodņa” pub-

Atšķirība bija tikai viņu Vadoņu–Fīreru ūsu formā, un katrs okupants Baltijā ir Staļina ūsu matiņš!”

licēja “draudzīgās” Krievijas vēstnieka Vešņakova (kaut kas līdzīgs bijušajam Višinskim?) izteikumus rakstā “Mēs nosaucam lietas istajos vārdos” – Latvija sevi diskreditējot ar netaisnīgu attieksmi pret krievvalodīgajiem (okupantiem). Patiesībā, ja saprotam, ka netaisnīga attieksme ir šo okupantu varzu nedzīt projām, tad Latvija tik tiešām sevi diskreditē... Bet vai to domāja Vešņakovs? Šie “krievvalodīgie” uz Latvijas kuģa ir “bezbiļetnieki”, kuri šeit ielauzās ar sarkanā un brūnā fašismu norunu, un viņš vēl histēriski kliedz, roku pacēlis kā Staļins, ka viņiem esot MORĀLAS TIESĪBAS!?!... Latviešu tautai ir morālas tiesības, lai šie noziedzīgā ceļā ieklidušie “bezbiļetnieki” Latviju pamestu!!!!

Visi, kas nostājas pret šo amorālismu, kāds notiek kolonizētajā Latvijā, tiek dēvēti par “fašistiem”. Latvijā it kā atdzimstot fašisms, bet kā var atdzimst tas, kas vēl nav nomiris un nenotiesāts? Ne jau latvieši ir fašisti! Sarkano

fašistu ordas piepilda Baltiju, un viņi vēl joprojām sacenšas ar notiesāto brūno fašismu. Atšķirība bija tikai viņu Vadoņu–Fīreru ūsu formā, un katrs okupants Baltijā ir Staļina ūsu matiņš!

Vienā no Holivudas filmām Stalone teica: “**Lai atklātu un nosodītu maniaku, ir vajadzīgs otrs maniaks!**” Lūk, tāpēc Nirnbergas procesa “čīks” bija iespējams, jo “brūno maniaku” nosodīja “sarkanais maniaks”. Bet tagad “sarkanais fašistu maniaks” moralizē un kaunina savus upurus.

Gaidot 16.martu, “sarkano fašistu runči” sāk

savu kārtējo “dračilovku” par Latviešu leģionāriem, kuru rokas it kā esot aptraipītas ar baltkrievu un krievu ciematu iedzīvotāju asinīm. It kā sarkano okupantu rokas, pirms leģionāru parādīšanās, nebūtu aptraipītas ar latviešu asinīm – ar asinīm, kuras deva impulsu, lai latvietim vispār būtu motivācija uzvilkt 700 gadu paverdzinātāju formu! Bija, protams, brīvprātīgie, kuri gāja atbēgt sarkanajam fašismam par tuvinieku noslepkavošanu un deportēšanu aiz NĀVES MERIDIANA. Bet vairums tika mobilizēti piespiedu kārtā.

Tikmēr... Pēc pētījumu statistikas, kuru veica vācu profesors, militārais vēsturnieks Rolfs Dīters Millers, **Hitlera armijā kalpoja divi miljoni krievu BRĪVPRĀTĪGO!** Motivācija: cīņa pret sarkanā fašisma, bolševisma zvērīgajiem noziegumiem. Kur ievietos šos *esesiešus* slavenā Krievijas militārisma vēsture?

Turpinājums būs...

LATVIJA
AMERIKĀ

KĒNGU VĒSTULE PAR “DDD”

Mūsu avīzes lasītājs Kanādā Verners Cinis atsūtīja kopiju no laikraksta “Latvija Amerikā” 2.februāra numura, kurā ir publicēta Ata Skalberga ķēngu vēstule par “DDD”. Pavadvēstulē Verners Cinis izteica dziļu sašutumu par Skalberga rakstīto: “Nevienam mēs Latviju nedodam. Lai dzīvo “DDD”! Neatbalstīsim šādus skaugus un nepatiesu ziņu sniedzējus. Novēlu jums visiem spēku un izturību, un labu veselību, cīnoties par īstu un nacionālu Latviju!” Pēc pāris dienām kāds cits “DDD” lasītājs atsūtīja nākamajā “Latvija Amerikā” numurā publicētu atbildi Atim Skalbergam.

Laikraksts “DDD” nolēma publicēt abas vēstules – gan Skalberga, gan “DDD” lasītāja.

VDK TAKTIKA DARBOJAS

Pārlasot Imanta Lešinska atmiņas, kas publicētas žurnālā “Latvija Šodien 1986”, var izdarīt secinājumus par VDK taktiku un secināt, ka avīze “DDD” ir čekas izdevums, kas drukā ļoti patriotiskus rakstus, aicina uz visādiem izlēcieniem, dara visu, lai sanaidotu latviešus.

Es savā mūžā neesmu nopircis nevienu šīs avīzes numuru, man to piesūta no ārzemēm ļoti patriotisks cilvēks, tas nozīmē, ka tā tiek izplatīta ārzemēs un tai ir lasītāji, kas nav atšifrējuši, ka to finansē un pieraksta latviešiem naidīgi spēki.

Savas atmiņas Lešinskis uzrakstīja 1980. gada vasarā, bet tās daudzi nav lasījuši un tā ir kļūda, jo vērtīgākas atziņas par KGB darbību latviski neviens nav uzrakstījis.

Atis Skalbergs
*Publicēts “Latvija Amerikā”,
2013.gada 2. februārī, 5. numurā.*

ATBILDE ATIM SKALBERGAM

(publicēta “Latvija Amerikā”, 2013.g. februārī, Nr. 6)

Par VDK un Latvijas medijiem

Atsaucoties uz iepriekšējā numurā publicēto rakstu par VDK darbību caur avīzi “DDD”, gribu teikt, ka man nav tiešas informācijas par to, cik aģenti strādā “DDD” un cik citās avīzēs, bet gribu uzbūvēt nelielu pieņēmumu un secinājumu virkni.

Kā zināms, čeku izveidoja PSKP, lai nostiprinātu savu vienvadību, bet Latvijas gadījumā tas bija nepieciešams arī, lai varētu neatgriezeniski iekļaut Latviju Krievijas (PSRS) sastāvā un iznīcināt jebkuru latvisku noskaņojumu. VDK strādāja PSKP un Latvijas KP vadībā un bija instrumenti, ar kura palīdzību uz Sibīriju tika izvesti simtiem tūkstoši latviešu un gadu desmitiem tika vajāti disidenti un latviskas Latvijas aizstāvji. LKP vadībā bija A. Gorbunovs (LC), A. Čepānis (ZZS), un komunistiskās nomenklatūras aparātā augstos amatos strādāja J.Urbanovičs (SC), A. Lembergs (ZZS), prezidents A. Bērziņš (TP/ZZS) un daudzi citi, kas ilgstoši ieņēma vai vēl šodien ieņem augstus amatus “neatkarīgās” Latvijas varas iestādēs un pārvalda medijus. Piemēram, pēc Lemberga norādījumiem strādā NRA. [...]

Neko patriotisku nevar teikt arī par laikrakstu Diena – to nodibināja vēl pirmā Godmaņa valdība ar mērķi popularizēt tā laika valdošo grupējuma (t.i., Gorbunova LC) darbību, savukārt tagad tā piederot 3 Latvijas oligarhiem, ku-

rus apvieno vēlme pārdot Maskavai visu, ko vien var pārdot un vienlaicīgi kritizēt nacionālās partijas, kuras mēģina tam pretoties.

Bez šīm nepatriotiskajām latviešu avīzēm Latvijā iznāk vairākas avīzes krievu valodā, kuras veicina Krievijas ietekmes pastiprināšanu Latvijā, aicina krievus nerunāt latviski (pat tad, ja viņi šo valodu ir skolā mācījušies) un atklāti grauj Latvijas valsts pamatus, piemēram, pieprasot masveidīgi un automātiski piešķirt Latvijas pilsonību okupācijas laikā nelegāli iebrukušajiem. Savukārt par nodokļu maksātāju naudu uzturētais Latvijas valsts radio katru rītu 3 (tris!) reizes šīs antilatviskās ziņas izklāsta arī latviešu klausītājiem (lai neviens nevarētu izvairīties no Kremļa propagandas arī tad, ja nepērķ un nelasa krievu avīzes). Vēl neilgi pirms valodas referenduma Latvijas valsts radio atvēlēja veselu stundu laika “kriminālnoziedzniekam” un provokatoram Vladimiram Linderamam, lai tas varētu netraucēti izklāstīt savus plānus par Latgales atdalīšanu un par pāreju uz krievu valodu.

Manuprāt, visi šie piemēri liecina par ievērojamu VDK ietekmi minēto masu mediju darbībā, un nav jau brīnums, jo tur valdošos amatos joprojām strādā komunistu laiku ideologi (I. Ābola, A. Jansons, A. Kļeckins).

Turpinājums 8. lpp.

LATVIETIS = LATVIJAS PILSONIS???

Aivars Gedroics

Daugaupilī

Saeimā pārstāvētie t.s. “nacionālie spēki” kā lielu un nozīmīgu uzvaru pasniedz faktu, ka no šā gada 1.aprīļa (zīmīgs datums) atkal *Eirolatvijieša* pasēs pēc to īpašnieka lūguma varēšot norādīt tautību.

Tas nekas, viņu uztverē, ka šis ieraksts joprojām būs titullapas aizmugurē, kur to tikpat kā neviens nepamanīs, bet priekšpusē krāsosies uzraksts Pilsonība (Nationality) – “Latvijas”, tā faktiski katru Latvijas pilsoni automātiski ieskaitot latviešos, jo katram cilvēkam, kas kaut nedaudz orientējas angļu valodā, ir zināms, ka pilsonība angļiski ir “citizenship”, savukārt “nationality” nozīmē nacionalitāti jeb tautību.

Šķiet, J. Peters bija tas, kurš pirmais sāka runāt, ka esot jāatsakās no etniskā tautības jēdziena, to aizstājot ar politisko jeb valstisko, proti, liekot vienlīdzības zīmi starp Latvijas pilsoņiem un latviešiem, jo tādu principu izmantojot

arī daudzas citas Eiropas valstis. Viņš aizmirsas pateikt, ka citur svešautiēšu skaits ir daudz mazāks nekā Latvijā, tomēr tik un tā arī tur nacionāli domājošās partijas un kustības pret šādu absurdu praksi (piemēram, kad Francijas pilsonību ieguvis nēģeris

Un mūsu varturi varēs lielīties – re, kā Latvijā ir pieaudzis latviešu skaits! Tas varētu likties līdz debilitātei smieklīgi, ja vien savā dziļākajā būtībā neizrādītos tik traģiski.”

kļūst par francūzi) aktīvi cīnās un iebilst. Vēlāk līdzīgus murgus mēs dzirdējam arī no *Vairiņas*

mates, proti, latvietis, viņasprāt, esot tas, kurš protot latviešu valodu, dzīvojot Latvijā un ir pieņēmis Latvijas pilsonību. Uz kādu laiku šī stulbā ideja – pielīdzināt Latvijas pilsoņus latviešiem – it kā bija apklususi, bet nu atkal tiek kosmopolitiski-so-

rosisko spēku atdzīvināta un aktualizēta.

Turpinājums 6. lpp.

CUNAMI NĀK PĀR LATVIJU

Turpinājums no 1. lpp.

Elita Veidemane: Diemžēl latviešiem šobrīd būtiskāk šķiet apkārot citam citu, raut citam citu šajā bedrē iekšā nekā pretoties sagrāvei. Tas ir drausmīgi, tomēr *latvietis vulgaris* nespēj izanalizēt patiesībā notiekošo, bet to, kurš spēj, viņš nogāna.

“Īstenībā jau ir tā, ka nāk cunami, bet es stāvu priekšā – pretojos, kaut arī skaidri zinu, ka šis cunami vilnis noslaucīs gan mani, gan visu pārējo.”

DDD: Vai tev nešķiet, ka šī nogānīšana arī vispirms tiek organizēta “no augšas”, lai pūlim parādītu, kurš tautietis ir jāsaplōsa?

E.V.: Nu, pareizi, tā tas ir. Liberālisma politikas pamatā ir nosacījums, ka jebkurš citādi domājošais ir jāpabāž zem ūdens – jo ātrāk, jo labāk.

DDD: Precīzāk, jebkurš pareizi domājošais, patiesību izpratošais?

E.V.: Jā, un galvenais – patriotiski domājošais.

ATSLĒGAS VĀRDS – “MOTIVĀCIJA”

DDD: Kopā ar daudziem sabiedrībā pazīstamiem cilvēkiem tu parakstīji vēstuli valsts augstākajām amatpersonām, pieprasot tautas nobalsošanu eiro ieviešanas sakarā. Tātad tu tomēr nenolaid rokas un saskati iespēju, kā pretoties straumei, kas Latvijas valsti un latviešu tautu nes pretī katastrofai?

Elita Veidemane: Īstenībā jau ir tā, ka nāk cunami, bet es stāvu priekšā – pretojos, kaut arī skaidri zinu, ka šis cunami vilnis noslaucīs gan mani, gan visu pārējo. Mēs varam pretoties, bet es neredzu fizisku iespēju, jo šis vilnis mūs noslaucīs. Viss jau ir nolemts, un mūsējie stāv uz pakājkājām, izpildīdami lēmumus. Ja valsts vadītāji cienītu savu tautu, kas tos ir ievēlējusi, tad viņi tā nerīkotos. Tomēr es parakstīju šo vēstuli, lai arī skaidri zinu, ka tā neko nemainīs.

DDD: Neietekmēs mērķtiecīgos valsts vadītājus prātus?

E.V.: Nē, neietekmēs.

Mūsu valdība – tie, kuri augšā sēž, pie krēsliem pielipuši, – akceptē atteikšanos no lata, parlaments nobalso, un šie cilvēki nevēlas ne dzirdēt, ne redzēt, kas notiek ārpus viņu kompānijas.

DDD: Bet viņi taču arī ir latvieši – mūsu tautas

rīgai, tas likās galvenais mērķis, kas ir jāsasniedz. Pretī stāvēja interfronte, kurā arī bija dažādas strāvas, bet šis veidojums kopīgi vēlējās saglabāt okupāciju. Viss bija it kā skaidrs, taču tad, kad šī neatkarība jau tika sasniegta, tad tādi vientieši kā es...

DDD: Piedod, kāpēc vientieši?

E.V.: Tāpēc, ka uz mūsu, uz vientiešu, pleciem pakāpās slīpētāki cilvēki un iekāpa Saeimā, sāka privatizācijas procesus, daudzi gudrinieki lēti papēma visu, kas nav piesiets, izmantoja likumus savā labā, lai varētu iegūt milzīgas bagātības. Bet tādi vientieši kā es, kuri no sirds cīnījās par neatkarību un nedomāja, kur kaut ko varētu vairāk sev saņemt, praktiski palika bez nekā. Deviņdesmito gadu vidū man pašai īsti nebija pat darba.

DDD: Tad iznāk, ka ne visiem taviem ciņu biedriem motivācija bija tāda pati kā tev?

E.V.: Daudziem nebija tādas motivācijas.

LIBERASTU UZNĀCIENS UN CETURTĀ VARA

DDD: Nav noslēpums, ka tagad valsts vadītāji var tik netraucēti darboties tieši tādēļ, ka ļoti daudzi latvieši ir šo gadu laikā nozombēti un nemaz nespēj apjēgt notiekošo noziegumu.

Elita Veidemane: Nozombēt var tādus, kas ļaujas zombēties. Kāpēc nevar, piemēram, mani, tevi, jūs – kāpēc mūs nevar nozombēt? Tāpēc, ka ir kāds emocionāls, racionāls, ētisks pamats, kuru ir iedevuši vecāki, dzimtas un tautas vēsture, kuru es esmu apguvusi arī no dažādām grāmatām, atmiņu stāstiem, vārdus sakot, no cilvēkiem, kas manī šo pārliecību ir ielikuši. Tātad mani nevar nozombēt, tas gluži vienkārši nav iespējams. Bet tādu cilvēku ir ļoti maz.

DDD: Tava sajūta par nenovēršamo cunami, kas traucas noslaucīt mūsu tautu un valsti, ir līdzīga manām un, iespējams, vēl daudzu latviešu izjūtām. Var jau būt, ka viss tumšais un netaisnais izpaudīsies, lai pēc tam nāktu atjaunotne. Tavuprāt, kādēļ cieš mūsu tauta?

E.V.: Latviešu tauta cieš tāpēc, ka no vienas puses ir ļoti strādīga, ļoti godīga un apzinīga, bet no otras puses – padevīga tauta. Tas ir kontrasts un pretruna. Šī godīgā un strādīgā tauta kļūst verdziska un pakalpīga īpašās vēsturiskās situācijās, kad kaut kas ļoti būtisks ir jāizlemj. Mūsu tauta tiek zombēta ar nenormālu propagandu, kas nāk no Eiropas liberastisma. Nenoliegsim, no Eiropas nāk arī daudzas labas lietas – augstas raudzes un augstas klases māksla

un kultūra, bet vienlaikus no turienes tiek ievazāts homoseksuālisma slavinājums un tamlīdzīgas drazas, un tas ir absolūti nepieņemami latviešu tautai.

DDD: Kā tev liekas, vai arī žurnālistiem nebūtu jāuzņemas liela atbildība par to, kas šodien notiek ar tautas apziņu?

E.V.: Protams, būtu.

DDD: Droši vien žurnālisti nav atraujami no tautas – no tās pašas nozombētās tautas?

E.V.: Jā, jo žurnālisti tāpat kā jebkuras profesijas pārstāvji ir tautas daļa. Presei ir iespējas un vara pārliecināt kādu lasītāju daļu par kaut ko – par savu pārliecību. Ne velti katram izdevumam, katrai avīzei, katram žurnālam ir kaut kāda sava ideoloģija, kuru tā vairāk vai mazāk izplata. Un, ja “Neatkarīgajai Rīta Avīzei” nebūtu man pieņemama ideoloģija, kas vērstā pret liberastismu, tad es tur nestrādātu. Bet, ja daudzi žurnālisti uzskata, ka viņu goda lieta ir pakļauties šim liberastismam, kas ir sliktākā Eiropas “kultūras” sadaļa, tad tas nozīmē, ka zināma tautas daļa arī piekritīs šai politikai, šai amorālajai, neētiskajai nostādnei. Tas mani uztrauc visvairāk.

Palasot kāda jauna žurnālista, kura vārdu šobrīd neatceros, rakstīto avīzē “Diena” un internetā, es ļoti brīnos, ka cilvēks, kuram vēl nav pat trīsdesmit gadu, var tik pretīgi izteikties par nācijas būtību, par nācijai svētām lietām, par kurām pīrgāties nedrīkstētu nevienai sekundi. Bet viņš pavisam viegli – it kā no degradēta kosmopolīta pozīcijām zemiski izpīrgājas par visu, kas cilvēkam, kurš ciena savas tautas smago vēsturi, ir svēts. Un viņa rakstus kāds lasa un uztver nopietni. Daļa jaunās paaudzes pakļaujas šādu “rakstītāju” domām, un tas nav nekas labs.

DDD: Vai gadījumā Kārlis Streips Latvijas Universitātē arī lielā mērā nesamaitā savus studentus – jaunos žurnālistus?

E.V.: Droši vien tieši tā arī notiek, jo, diendienā potējot liberastisma pamatprincipus studentiem, daudzi diemžēl tā arī sāk domāt. Tomēr, manuprāt, cilvēki, kuriem galvā ir iekārtotas smadzenes, saprot, cik kaitīga ir šāda propaganda.

NEKAD NEJAKSIM VALSTI AR VARNEŠIEM!

DDD: Es uzskatu, ka žurnālistam ir jābūt ne tikai gudram, bet arī drosmīgam un taisnīgam, jo prese ir tā saucamā ceturtā vara. Tu taču arī sevi atradi drosmi, lai vadītu laikrakstu “Atmoda”, un darīji to saskaņā ar sirdsapziņu,

nepakļaujoties vadošo tautfrontiešu diktātam. Tas bija diezgan revolucionārs lēmums, vai ne tā?

Elita Veidemane: Jā, tas tiešām bija revolucionārs lēmums. Toreiz, 1988. gadā, kad mani uzaicināja darīt šo darbu, es piekritu bez liekas prātošanas. Mamma teica, ka tas ir bīstami. Protams, bija bīstami, bet es nedomāju par to. Te nav runa par kaut kādu manu drosmi vai tamlīdzīgi – šis stāsts

raustīja. Viena no liberastisma pamatdogmām ir tā, ka nav atšķirību starp dzimumiem, starp dzimuma izpausmēm, ka visi cilvēki ir viena dzimuma. Viņi mēģina nolīdzināt šīs būtiskās dzimuma atšķirības, tāpat viņi cenšas iznīcināt patriotiskas, nacionālas domas, lai visi cilvēki kļūtu par mankurtiem, kuriem nav ne pagātnes, ne nākotnes, lai viņus kā stulbu baru varētu viegli pakļaut. Cilvēku, kuram ir sava in-

“Bet tie, par kuriem mēs runājam, ir mēsli, kas peld pa virsu, nevarēdami neko ne nodot, ne nenodot, viņi tikai peld pa straumi un smird.”

nepavisam nav par mani, bet par cilvēkiem, kuri bija gatavi kaut ko darīt, kad pavidēja attāla cerība. Tā bija gaismiņa tuneļa galā. Tiem, kuri, atpakaļ neskatoties, par sevi nedomādami, metās iekšā šajā Atmodas vilnī, es saku paldies.

Tagad daudzi saka – ja šodien būtu barikādes, tad neietu. Bet ko nozīmēja šīs barikādes? Ne jau tas, ka sabrauca smagā lauksaimniecības tehnika, bija vissvarīgākais, bet gan tas, ka mēs gribējām aizstāvēt savu valsti, kuras vārds ir Latvija. Tagad cilvēki saka – nē, mēs negribēsim vairs aizstāvēt šādu valsti! Miļie, bet valsts taču ir vienīgs, kas mums pieder! Vienīgs! Mēs cīnījāties par to, lai mums būtu sava valsts. Tas, ja vadībā ir nelieši un neprāšas, Latvijas valsti nepadara vainīgu. Arī tagad mums tā ir jāaizstāv!

Tas, ka pie varas ir tādi, kuriem absolūti nerūp, kas notiek valstī un ar šo septiņkārt mīdīto un plosīto tautu, nenozīmē, ka mūsu valsts ir nederīga. Ja arī pie varas ir nelieši, mēsli, kas dara sliktu gan šai valstij, gan cilvēkiem, kas šeit dzīvo, mēs nekad nedrīkstam jaukt valsti ar varnešiem – nekad!

DDD: Tu teici, ka jau Atmodas laikā izdalījās cilvēku grupa, kas izmantoja iespēju kaut ko iegūt. No iepriekš sacītā es secinu, ka tagad tie paši, kuri toreiz privatizēja un apzāta tautu, būtībā veicina liberālisma izplatīšanos kā veidu, lai atkal iedzīvotos? Liberālisma ideoloģija degradē cilvēku apziņu, sagrauj vērtības un tautu padara par nedomājošu pūli, kas nesajēdz, ka tiek piekrāpts, un tas negodīgiem varnešiem ir izdevīgi?

E.V.: Protams. Nenoliegsim – varneši nav muļķi un ar slīpētās politikas palīdzību mēģina iepotēt tautai viņiem izdevīgās domas. Piemēram, Labklājības ministrijas, Viņķeles atbalstītāja tā dēvētā bērnu grāmatīnā tik vilnīgi ir pateikts, ka bērni gluži vienkārši pārgērbjas – Kārlis par Karlini un Karlīne par Kārlī... Tur jau slēpjas šī viltība, šī libe-

dividuālā domāšana, nevar nedz zombēt, nedz pakļaut, nedz iekļaut šajā barā. Tāpēc visi ir jāvienādo, vienādi jāapgriež un jāpiegriež.

DDD: Bet tos, kuri protestē, jādod pūlim saplosīšanai...

E.V.: Protams.

DDD: Vērojot TV diskusijas par Eiropas budžeta pieņemšanu un redzot, ka žurnālisti ar atvērtām mutītēm klausās, kā Dombrovskis viņiem bāz ausis batonus, bet pēc tam to tirāžē kā augstāko patiesību, es nesaprotu, vai šāds žurnālists ir idiots vai apzināts ļaundaris, vai arī trešā iespēja – mēsli?

E.V.: Tādos gadījumos visas nelaimes ir kopā. Varbūt tiešām viņš pats ir tik tālu nozombēts, ka visam tic. Ticēt Dombrovskim, kurš visu laiku maļ vienu un to pašu, es atvainojos, tā nav gudra cilvēka pazīme. Dombrovskis lepnī pazīno, ka Latvijas lauku attīstībai ir dabūti papildus 67 miljoni eiro sešu septiņu gadu periodam. Vai tad tas ir daudz?! Vai tas ir atbalsts?! Pat Igaunijai, kur iedzīvotāju ir mazāk nekā Latvijā, tikuši 100 miljoni. Bet tiek stāstīts: mēs ļoti cīnījāties no rīta līdz vakaram... Kā jūs cīnījāties – tasītes pienesāt, traukus mazgājt?! Tikmēr, piemēram, Itālija sev izcīnīja miljardus.

DDD: Viņi saņēma 2 miljardus eiro, kas ir vairāk nekā iepriekšējos gados. Savukārt Latvija saņems par 10 procentiem mazāk nekā iepriekš.

Aivars Brīze, kurš piedalījās mūsu sarunā: Kāds zemnieks LTV1 “Sastrēgumstundā” ļoti labi pateica: klausieties, man jērs aug, viņš būs vecs un neēdams pēc šiem 7 gadiem! Bet Dzelzkalēja no “Zemnieku saeimas” vēl lielās: ja mēs tur nebūtu bijuši, pat tas nebūtu parāksts... Bet ko jūs tur darījāt? Līdz uz vēdera visu to Eiropas homiņu priekšā, pazemojoties, dziedot tautasdziesmiņas, kas viņus pilnīgi neinteresē.

Turpinājums būs...

Intervēja
Līga Muzikante

LATVIEŠIEM IR JĀNĀK KOPĀ

Saruna ar biedrības “Nacionālā apvienība” valdes locekli **Aivaru Andersonu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

KAD MELI KĻŪST PAR PATIESĪBU?

DDD: Kā jūs izskaidro šādu absurdu fenomenu, ka cilvēki notic acīm redzamiem meliem? Kāpēc?

Aivars Andersons: Te laikam ir jāatgādina bēdīgā patiesība: ja

par pensiju likuma izmaiņām. Un tāda situācija ir Limbažos, kas ir ļoti aktīvs centrs, kur dzīvo aktīvi cilvēki!

DDD: Nenoliedzami, sabiedriskie plašās saziņas līdzekļi īpaši necenšas informēt cilvēkus par akcijām, kas apdraud pastāvošās sistēmas iedibināto kārtību, taču tas neattiecas uz pensionāru kūtumu, kuriem ir jādzīvo ar smieklīgi mazu pensiju. Kādēļ cilvēki ir tik pasīvi un paši neorganizējas, lai kaut ko mainītu? Kāpēc nav aktīvu protestu?

A.A.: Pirms vairākiem gadiem Cēsis pensionāru sapulcē runāju ar toreizējo Pensionāru

par pensiju palielināšanu okupantiem?

A.A.: Pēc neoficiālas informācijas, ik gadu tērējam desmit miljonus latu.

DDD: Vai Latvijas Pensionāru federācija par šo jautājumu neinteresējas?

A.A.: Vai Aina Verze neinteresējas? Neinteresējas.

DDD: Kāpēc?

A.A.: Tieši atbildēt nevaru, taču, manuprāt, šādu jautājumus apzināti ignorē. Atmosdā sākumā, kad toreiz vēl pie Augstākās Padomes notika lielle piki, es aizgāju uz arod-biedrību ar rosinājumu rīkot nevis atsevišķi strādnieku, zemnieku, mediķu, skolotāju piketus, bet vienotu protesta akciju. Baiba Pelse man bez aplinkiem, kā ar cirvi un bez domāšanas noskaidāja: mēs

ir vairāk nekā divdesmit latviešu biedrību, tikai ir jāmēģina tās apvienot vienā kodolā, ar vienu programmu, ar vienu politisko nostādni. Manuprāt, tas ir pareizais ceļš.

DDD: Kādēļ, jūsuprāt, vairums tā saucamo nacionāli noskaņoto organizāciju izvairās runāt par nepieciešamību veikt Latvijas dekolonizāciju un deokupāciju, lai gan patiesas neatkarības atjaunošanas ideja ir vienīgā, kas var vienot tautu?

A.A.: Kad uzdodu šo jautājumu, man reizēm saka – tas neesot iespējams. Manuprāt, tā ir izvairīšanās no atbildes, jo nav iespējams tikai tad, ja neko nedara. Kad rosinu pamēģināt veikt deokupāciju, saņem atbildi, ka pietiekot, ja latvietis latvietim palīdz, un viss. Taču ar to nepietiek, lai glābtu latviešu valsti. Mums ir jāapvienojas ap augstāku ideju – atjaunot savas 18. novembrī dibinātās valsts statusu gan iekšpolitiski, gan ārpolitiski. Ārpolitiskajam statusam pamatā ir līgumi. Daudzi līgumi ir obligāti jāpārskata, pat jāanulē. Pirmkārt, jāanulē robežlīgums, ar kuru ir atdota Abrene, jo tas ir prettiesisks – klajā pretrunā ar iepriekšējo līgumu, kas tika noslēgts uz mūžīgiem laikiem.

Šī jaunā valsts nav leģitīma, tā ir prettiesiska, jo nav likvidētas okupācijas sekas. Starptautiskie noziedznieki, tas ir, okupanti un kolonisti maskējas aiz absurda apzīmējuma “nepilsonis”.

DDD: Lai kā viņus nosauktu, viņu kolonistu un civilokupantu statuss nemainītos.

A.A.: Jā, viņu juridiskais statuss mainīsies tikai tad, kad viņi aizbrauks no Latvijas. Pat fakts, ka viņi šeit ir dzimuši, neko nemaina. Tieši tādēļ nepārtraukti un visur ir jāatgādina, kāds ir viņu patiesais juridiskais statuss, kādēļ mums ir visas tiesības veikt deokupāciju un dekolonizāciju.

Mans sievastēvs – Latvijas laika jurists – mēdza teikt, ka uz lietām ir jāskatās pēc būtības. Ja kāds juridisks akts neatbilst būtībai, to sauc par juridisku fikciju. Arī PSRS dibināšana bija juridiska fikcija. Perestroikas sākumposmā Maskavā, kur kopā pulcējās juristi un vēsturnieki, tika paziņots, ka PSRS ir juridiska fikcija, ka patiesībā tā ir Krievijas impērija ar kolonijām, kas nosauktas par sociālistiskām republikām. Tā arī bija – tortes recepti taču vedām apstiprināt uz Maskavu.

DDD: Tagad vedam uz Briseli...

Turpinājums 6. lpp.

PIEMINOT TIBETIEŠU SACELŠANĀS DIENU

Turpinājums no 1. lpp.

Arī 2013. gadā okupētajā Tibetā notiek aktīva tibetiešu cīņa par savas kultūras, tautas un zemes brīvību: notiek protesta akcijas un dažādi gājieni, fiziski un garīgi uzbrukumi okupantiem, valdības ēku spīdzināšana. Uz ēku sienām tiek krāsoti uzraksti: “Brīvību Tibetai!”, “Neatkarīgā Tibeta” u.c. Tiek izplatītas skrejlapas ar galveno aicinājumu: “Tibetai ir nepieciešama brīvība!” Policija un slepenpolicija atbild ar izsekošanu, arestiem, šaušanu, spīdzināšanu un tibetiešu demonstrantu nogalināšanu. Lai pievērstu pasaules uzmanību, daudzi tibetieši paši sadedzinās – pēdējā gada laikā pašsadedzinājušies ir vairāk nekā 100 gados jauni tibetieši.

Kopumā tibetiešu stāvoklis okupētajā Tibetā ir vērtējams kā ļoti slikts. Joprojām turpinās slepkavošanas un kultūras genocīds, tiek iznīcināti senie tempļi, tiek ierobežota reliģija un tiek aizliegta tibetiešu valoda. Pašlaik Tibetā dzīvo aptuveni 6 miljoni tibetiešu un 7 miljoni ķīniešu okupantu, starp okupantiem ir aptuveni 700 000 militārpersonu. Kopš 2006. gada, kad Tibetā uzbūvēja vairāk nekā 2000 km garo dzelzceļa līniju, katru dienu no Ķīnas Tibetā ierodas 500–1000 jaunu okupantu un kolonistu. Un vienlaikus pa šo dzelzceļa līniju notiek Tibetas dabas resursu izlau-pšana – Tibetā ir milzīgas zelta, vara un urāna rūdas atradnes; Tibetā ir trešā lielākā ledus (dzeramā ūdens) rezerve pēc Antarktikas un Arktikas.

Ķīnas tautsaimniecības attīstībai ir nepieciešami milzīgi resursi un liels enerģijas daudzums – Ķīnai Tibetas zaudēšana radīs milzīgu enerģētisko un ekonomisko krīzi. Daudzi saprot, ka Ķīnas ekonomikas krīze vēl vairāk pastiprinās pasaules ekonomikas sabrukšanu un tieši tāpēc daudzas valstis ekonomisko interešu vārdā nodod tibetiešus, iestājoties par okupētās Tibetas palikšanu Ķīnas sastāvā. Tāda ir alkatīgo valstu ģeopolitika un nerēķināšanās ar mazajām tautām.

Pēdējos 20–30 gados arī paši tibetieši sāk zaudēt vienotību savos mērķos. Jau 1988.gadā, kad Dalailama runāja Eiropas Parlamentā, viņš vairs nepieprasīja pilnīgu Tibetas neatkarību, bet runāja par Tibetas reālu autonomiju, nevis fiktīvu, kāda tā esot pašlaik.

Vienkāršās tibetiešu tautas vidū valda divi galvenie uzskati, kā ir jācinās par brīvību:

- 1) tikai ar garaspēku;
- 2) gados jaunie tibetieši uzskata, ka garīgā pretestība nenes augļus un ir jāpāriet pie vardarbīgām metodēm, arī fiziski iznīcinot ķīniešu okupantus un kolonistus.

Dalailama uz “karotāju” ierosinājumu atbild ar atziņu, ka “vardarbība radīs jaunu vardarbību”, un norāda, ka arī nevardarbīgā pretestība ir nesusi augļus. Pasaules iedzīvotāji esot nostājušies tibetiešu pusē, tāpat paši ķīnieši ir saviļņoti no tāda “mīlestības pret pretinieku” fenomena. 2004. gada oktobrī žurnāla “Time” intervijā Dalailama saka: “Pašlaik diezgan daudzi ķīnieši izrāda interesi par tibetiešu kultūras un garīguma saglabāšanu. Tibetiešu garīgums, visumā ņemot, ir Ķīnas garīguma sastāvdaļa, un Tibetas kultūras saglabāšana var bagātināt Ķīnu.” Dalailama uzsver, ka aizvien vairāk ķīniešu intelektuāļu, mākslinieku un rakstnieku izrāda izpratni un atbalstu viņa vidusceļa pieejai Tibetas un Ķīnas savstarpējo problēmu atrisināšanā. Šī vidusceļa pieeja nozīmē nevis pilnīgu neatkarību, bet jēgpilnu autonomiju, lai tiktu saglabāta Tibetas kultūra, valoda un apkārtnē vide. Dalailama meklē sabiedrotos starp ķīniešiem, un reizēm šiem meklējumiem ir panākumi.

2011. gada 27. aprīlī par Tibetas trimdas valdības premjerministru tika ievēlēts starptautisko tiesību eksperts Lobsangs Songajs, kurš pārņems politiskos pienākumus no Dalailamas. Lai gan Dalailama oficiāli atteicies no tibetiešu politiskā līdera lomas, viņš paliek tibetiešu reliģiskais un garīgais līderis. 2012. gada 8.martā Lobsangs Songajs igauņu laikraksta “Eesti Päevaleht” žurnālistam Rojam Strideram intervijā norādīja par t.s. vidusceļa pieeju un pilnīgu Tibetas neatkarību: “Tibetiešu sabiedrībā ir grupa, kas nostājas par neatkarību, pilnīgu atdalīšanos no Ķīnas. Taču Viņa Svētība Dalailama, balstoties uz pragmatismu un kopējām interesēm, aizstāv Vidusceļu, kas ir brīvs no galējībām, brīvs no neatkarības un no otras galējības, kas, kā zināt, ir koloniālisms. Proti, Vidusceļš ir patiesa autonomija Ķīnas konstitūcijas ietvaros, neapstrīdot Ķīnas suverenitāti un teritoriālo integritāti. Tādējādi Ķīna ir ieguvēja. Ķīna paliek neskarta, tibetieši ir laimīgi, iegūdami autonomiju un līdz ar to savu identitāti, kultūru, valodu – pamata brīvības. Vinnētājas ir abas pusēs.”

Tibetieši ir sapratuši un zina, ka liktenis ir tikai un vienīgi viņu pašu rokās. Viņi ir palikuši vieni, bet tik un tā cinās. Arī latviešiem ir jāpalīdz šajos tibetiešu centienos, jo 20. un 21. gs. likteņa pārbaudījums latviešiem un tibetiešiem ir vienāds – okupantu un kolonistu padzišana no savas zemes. Praktiski tibetiešiem varam palīdzēt jau šodien – boikotējot Ķīnā ražotās preces.

“Mums ir jāzina savas saknes, no kurām esam izauguši, un tas, kāpēc mums ir vajadzīga sava valsts. Tauta, kurai nav savas valsts, ir lemta iznīcībai.”

nekad to nedarīsīm! Tas nozīmē, ka viņai jau bija iepotēts darba uzdevums – nepieļaut apvienošanos. Princips “skaldi un valdi” darbojas nepārtraukti un, kā redzam, valdošā režīma interesēs.

GLĀBIŅŠ LATVIEŠU TAUTAS VIENOTĪBĀ

DDD: Klausoties, ko jūs sakāt, var rasties sajūta, ka nav jēgas kaut ko darīt.

Aivars Andersons: Tā nav, jo pie prāta gaismas taču būs jānāk! Lai gan ļoti lēni, tomēr pamazām kaut kas mainās uz labu. Aizvien vairāk cilvēku saprot, ka, lai gan Latvijas neatkarība tika atjaunota, šavas valsts mums vēl nav. Šī nav mūsu valsts, ja ļauijam vardarbīgiem iebrukumiem un viņu pēctečiem brīvi darboties. Kad to aptvers vairoms latviešu, notiks virzība uz apvienošanos un sāksies ceturrtā tautas Atmoda. Manuprāt, aplami rīkojas, piemēram, Dimiteris, kurš meklē sabiedrotos mums naidīgā kopienā. Šāda rīcība vājina mūsu kopienu.

DDD: Latvieši savā zemē nav kopiena, bet ir tauta, nācija. Runāt par Latviju kā divkopienas valsti ir absurdi – mēs nedrīkstam piekrist šādam formulējumam!

A.A.: Es arī nepiekrītu šādam formulējumam, jo latvieši atrodas savā zemē – esam Latvijas pamatnācija, nevis kopiena. Mums

melus nepārtraukti atkārtoti, tie cilvēka prātīnā kļūst par patiesību. Galu galā cilvēks vairs nespēj atšķirt melus no patiesības un no sirds tic, ka viņam iestāstītie meli ir patiesība.

DDD: Kā biedrība “Nacionālā apvienība” darbojas, lai atvērtu cilvēkiem acis un atklātu patiesību?

A.A.: Mums programmā ir minētas dažādas cilvēku uzrunāšanas formas, piemēram, semināri, konferences, taču to organizēšana ir problemātiska. Ja atceramies, Atmosdā sākumā jebkuru skolu, jebkuru kultūras namu varējām izmantot bez maksas, bet šodien visur ir jāmaksā. Kā gan es varētu samaksāt par telpām, ja man pensija ir zem iztikas minimuma?

DDD: Lielāko sabiedrības daļu veido pensionāri, no kuriem retajam pensija ļauj dzīvot bez bažām. Kādēļ pensionāri samierinās ar šādu pazemojošu stāvokli? Kādēļ latviešu pensionāri neprotestē pret to, ka Zatlers Maskavā parakstīja vienošanos, ar kuru okupantu pensionāriem palielināja pensiju par 50 latiem?

A.A.: Atkal ir jāskatās, kam pieder informācijas telpa – tiem, kam ir nauda. Cilvēki nezina, ko Zatlers tur ir sadarījis. Cilvēku neinformētību spilgti ilustrē Limbažos piedzīvotais. Tiekoties ar limbažniekiem, atklājām, ka ļoti daudzi nemaz nav zinājuši, ka notiek referendum

federācijas vadītāju Jāni Porieti. Viņš man atzinās, ka pensionāru intereses nav tikušas aizstāvētas. Ne reizi vien esot bijis jāmeklo pensionāriem, ka panākta kaut kāda vienošanās ar valdību, lai gan ir iegūta absolūta nulle. Šī pensionārus diskriminējošā politika turpinās – tikko nonākam līdz pensiju paaugstināšanai, tā neiztrūkstotši ir paziņojumi, ka mūsu saimniecība sabruks, gals klāt, tajā pašā laikā ierēdņi par sevi neaizmirst, palielinot sev algas. Ierēdniecība, kas ir pastāvošās sistēmas drošības garants, ir mākslīgi uzpūsta. Par ģimeņu locekļu un savējo nodarbināšanas mašīnu ierēdniecība pārvērtās jau 5. Saeimas laikā, kad pie varas bija “Latvijas ceļš”. Tad mērķis bija izveidot tādu ierēdņu korpusu, lai nezaudētu varu. Nav šaubu, ka ne jau Latvijas un latviešu tautas labvēļu rokās nonāca vara.

DDD: Vai esat rēķinājis, cik daudz palielinātos pensijas latviešu pensionāriem, ja valsts pārtrauktu maksāt okupantu pensionāriem?

A.A.: Precīzus skaitļus, protams, es nevaru nosaukt, taču nav šaubu, ka palielinājums varētu būt ļoti būtisks – apmēram par četrdesmit līdz sešdesmit procentiem.

DDD: Cik lielu summu Latvija no sava budžeta ik gadu tērē, lai izpildītu Zatlera parakstīto vienošanos

LATVIETIS = LATVIJAS PILSONIS???

Turpinājums no 3. lpp.

Vienotībnieki un zatle-risti – Sorosa 5.kolonna Latvijas parlamentā – piedāvā mums savdabīgu “kompromisu”: labi, būs jums tautība pasē, ja tā vajag, bet ar nosacījumu, ka par latvieti sevi nosaukt varēs jebkurš, kam vien nav slinkums. Un jau ir izstrādāts likumprojekts – ja cilvēks 15 gadus dzīvo Latvijā, ir LR pilsonis, prot latviešu valodu augstākajā pakāpē (prasmi apliecinās nevis reāla kontaktēšanās ar viņu, bet gan VVC izdota apliecība, – un kuram gan nav zināms, cik viegli ir tādu iegūt, latviski neprotot pat lāga *ļabdēn* pateikt!), tad viņš varēs uzrakstīt *motivētu* iesniegumu, kurā lūgs mainīt savu līdzšinējo tautību pret “latvietis”. Un mūsu varturi varēs lielities – re, kā Latvijā ir pieaudzis latviešu skaits! Tas varētu likties līdz debilitātei smieklīgi, ja vien savā dzīvē būdabā būdabā neizrādītos tik tragiski.

Kā jau to varēja gaidīt, Raivis Dzintars šādu ideju atzīst par ļoti labu un pareizu (vai viņš pēdējā laikā vispār kaut ko atzīst par nelabu, kas tiek no Dombrovska kliķes ierosināts?). Savukārt radikālā opozicionāra lomu spēlējošais J.Dombrava gan izsaka bažas, ka tādejādi varētu palielināties apšaubāmi lojālu “latviešu” skaits Latvijā. Nedomāju, ka tālāk par bažu izteikšanu viņš kaut ko darīs, to diemžēl parāda viņa pozīcija *jevrika* ierosināšanas sakarā – viņš it kā nobalsoja pret, toties atteicās likt savu parakstu uz prasības ierosināt referendumu, tā uzskatāmi parādot divkoša būtību un seju.

Kā šādu ideju vērtēt no patiesi Nacionālpatriotiska Latvieša viedokļa? Protams, teju katrs varbūt zina dažus cilvēkus, kas nāk no ģimenēm, kuru senči nav bijuši latvieši, bet laika gaitā ir asimilējušies, savus bērnus audzinājuši latviskā garā, viņu ģimenes valoda ir bijusi latviešu valoda, un būtībā faktiski ir kļuvuši par latviešiem. Tādu cilvēku uz visa Latvijas fona ir nedaudz – labākajā gadījumā daži simti, kā to, starp citu, atzīst arī šī “patriotiskā” likumprojekta autori. Šiem cilvēkiem nav tik būtiski, kas rakstīts viņu pasēs, viņi netīko nomirt kā latvieši (kā lai te neatceras padomju laika kara filmas, kurās tika rādīts, kā patriotiski noskaņots padomju pilsonis, kurš līdz karam neizņemts dēļ nebija paguvis iestāties PSKP, pirms došanās kaujā dodas pie *politruka* un lūdzas, lai krišanas gadījumā tas ieraksta dokumentos, ka viņš ir miris kā komunist; saprātīgi cilvēki šādas ainas arī tolaik nespēja vērot bez smaida vai pat smieklīgiem. Viņu

pēcteči parasti ir jau precējušies ar latviešiem, viņu mazbērni, protams, arī izvēlēties sev latvieša tautību, un tādejādi laika gaitā, paaudžu maiņas rezultātā pakāpeniski, dabiskā ceļā arī notiks šī asimilēšanās latviešos. Vai viņu dēļ būtu jāpieņem kāds speciāls likums? Manuprāt, kategoriski – nē! Šī problēma, kā jau tikko rakstīju, laika gaitā atrisināsies pati no sevis.

Ir gan cita ļaužu grupa, skaitliski daudz lielāka, kas mums tiešām rada problēmas – tie ir, piedodiet, *latvietēli*, kuriem ir latvisks vārds un uzvārds, bieži vien arī ieraksts pasē “latvietis”, bet kuri no latviešu valodas saprot mazāk par dažu labu civilizētu okupantu, un attieksme pret Latviju un arī latviešu tautu ir nicinoša, pat naidīga. Kurzemē un Vidzemē šādu tipu varbūt nav īpaši daudz, bet Latgalē un arī Rīgā – pa pilnam. Šādu ļautiņu skaits, pēc manām aplēsēm, mērāms jau ne vairs simtos, bet tūkstošos. Un te nu gan būtu jādomā, kā šādiem radījumiem atņemt tiesības cildināt sevi par latvieti, lai nedeградētu šo katram Krietnam Patriotam svēto jēdzienu...

Tāpat, manuprāt, būtu jāapsver iespēju atņemt latvieša tautību tādīem, kuru izcelsme un valodas prasme ir nevainojama, bet kuru politiskā darbība (piemēram, balsojums par Abrenes dāvināšanu Krievijai... u.tml.) ir nesusi neapšaubāmu ļaunumu Latvijai un latviešu tautai. Lūk, par ko būtu jādomā un jācinās katram patiesi nacionālam, patriotiskam Saeimas deputātam... ja vien mūsu Saeimā kaut viens tāds būtu.

Tāču nelolosim ilūzijas – visas domas šiem cilvēkiem ir tikai par to, kā vairot Latvijas pilsoņu (un nu jau arī latviešu) skaitu ar nodevējiem, kas pamestuši Latviju un pieņēmuši citas valsts pilsonību, ieviešot dubultpilsonības statusu ar praktiski visām pasaules valstīm, kā arī ar okupantu atvasēmdzeguzēniem, piespiežot (nevis atļaujot, kā līdz šim) viņus reģistrēt par LR pilsoņiem. Līdz ar to, pastāv liela varbūtība, ka arī šis idiotiski absurda priekšlikums par mākslīgu latviešu taisīšanu ar pārliecinošu balsu vairākumu tiks pieņemts.

Ko šajā situācijā darīt patiešām istiem, Patriotiskiem Latviešiem, kas negrib likt vienādības zīmi starp sevi un varbūt naturalizācijas ceļā pilsonību ieguvušu okupantu, (kurš 15 gadus nodzīvojis L(ps) R, dabūjis (nopircis?) valodas prasmes apliecību un nu ir sadomājis sevi saukt par *latiņonoku*?

Turpinājums 8. lpp.

PADOMJU LAIKA SINDROMS “VENTAS BALSS” REDAKCIJĀ

Modra Kalna

Ventspilī

Ventspils laikraksta “Ventas Balss” galvenā redaktore Gundega Mertena ir uzrakusi “Ventas Balss” interneta portāla forumā uzpeldējušu jau vecu (17.08.2011.) kādas Genovevas ierakstu “Kāpēc latvieši ar krieviem runā krieviski?” un uzsākusi savā avīzē saviem lasītājiem “dzīt apziņā” padomju laika ideoloģiju.

Lūk, ko viņa raksta: “*Muļķa jautājums, bet uz jebkuru jautājumu, pat uz vismuļķīgāko, ir atbilde. Pareizi dara, ka runā krieviski. Personīgi es arī ar krieviem cenšos runāt krieviski, lai neizmirstu valodu, kura mums ikdienā ir vajadzīga un būs vajadzīga. [...] Lai kādus likumus radītu likumdevēji un lai kādu politisko gaisotni ap valodu jautājumu taisītu politiķi, krievu valodas zināšanas palīdz strādāt, palīdz atrast darbu, palīdz saprasties ar cilvēkiem līdzās un tā joprojām. [...] Pārdevējs veikalā runās tajā valodā, kuru nosaka klients, nevis likums. [...] Skolās būtu ļoti cītīgi bērniem jāmāca krievu valoda... [...] Bez angļu valodas Latvija var iztikt, bez krievu valodas nevar. To vienreiz vajadzētu saprast un nopietni attiekties pret krievu valodas apguvi.*”

Tas nu būtu pietiekami, lai saprastu šīs *biedrenes* Mertenas sludināto ideoloģiju (biedrs būtībā ir cildens jēdziens, un ikviens varētu būt lepns, ja uz cildenu mērķi ejošs ceļinieks viņu (blakusgājēju) uzrunātu par biedru, bet šis diemžēl nav tas gadījums).

Tas viss jau ir bijis – esam izgājuši padomju re-

žīma 50 okupācijas gadu rusifikāciju, kas diemžēl daudzu latviešu apziņās savu ir paveikusi. Bet tas, ka tik būtiska plašas saziņas līdzekļa pārstāve, kāda ir laikraksta galvenā redaktore, vēl šodien (vairāk nekā 20 gadus pēc Latvijas neatkarības it kā atjaunošanas) nav sapratusi, ka ir jāaicina latviešu tauta panākt okupācijas seku likvidāciju (ja jau reiz bija okupācija), nevis joprojām savā avīzē publiski jāaicina sava tauta uz rusifikāciju, – tas nu nekādi nav “sagremojams”.

Viens otrs nacionālpatriots arī uzskata, ka krievu valodu vajagot zināt, bet motivē, ka ir jābūt “lietas kursā”, ko perina okupanti, – to vēl var saprast. Bet tas, ka ir jāmācās krievu valoda, lai mēs savā zemē sadzīvotu ar okupantiem, nevis tos patriektu, un to vēl sludina masu medijs, – tas nu ir par traku!

Šī *biedrene* Mertena (pēc pašas reprezentēšanās, par patiesu biedru vai kundzi viņu nenosaukt) ar šādu padomju rusifikācijas ideoloģiju taču skalo smadzenes latviešiem Ventspilī – “pilsētā ar rītdienu” – pilsētā ar okupantu rītdienu.

Jā, latviešiem Ventspilī rītdienas nav. Un, kā redzamas, nav jau arī šodienas. Okupanti tur tiek saudzēti – lai nedod Dievs, uz viņu pusi nosplauties! Toties latviešiem var kraut draņķi uz galvas, cik uziet, turklāt ar pilsētas galvenā masu saziņas līdzekļa atbalstu. Nožēlojami!

Lūk, daži komentāri no minētā foruma. Komentāros sevi ir parādījušas jau daudzas sapostītas apziņas, bet, protams, ir arī normāli domājoši cilvēki, un tas priecē, jo Ventspils pusē tas nav raksturīgi...

VENTSPILNIEKU KOMENTĀRI

Ventspilnieks: Latvieši vispār ir izmirstoša suga (..) kāda starpība kādā valodā kurš runā? Patriotisms? Latvijā kā tāda vairs neeksistē, un cik daudz šeit vispār ir tie latvieši? [...]

Janka: Visi augstāk esošie komentētāji ir pārkrievošanas upuri un būtībā nelojāli Latvijai dzimstij.

Sesija: Savu dzimteni un valodu cienu un netaisos ar viņiem runāt krieviski, kaut protu un saprotu! Un saviem bērniem ieaudzinu mīlestību pret savu zemi! Kad Latvija ieguva neatkarību, pilnīgi visus krievu

(izņemot retu procentu), bet paši Ventspils latvieši ir galīgi pārkrievojušies un bez jebkādas cieņas un lepnuma par savu tautību, valodu.

Vismaz es, cik dzīvoju šajā slāviskā Ventspilī (ceturtais gads), ne reizi ar krievu neesmu runājis krieviski (kaut gan dzīvoju Pārventā). Arī pārdevējām, kas pirkuma summu nosauc krieviski, es latviski pārprasu: “CIK, CIK?” Ja nespēj “izsplaut” summu latviski, tēloju, ka nesa-protu. Vārdu sakot, radu problēmas slāvietēm.

Seja: Kāpēc man ar viņu runāt krieviski un (..) lai tikai ar viņiem sadzīvotu? To tik viņi grib, un lielākā daļa latvieši arī tā dara! (..)

Jā, latviešiem Ventspilī rītdienas nav. Un, kā redzamas, nav jau arī šodienas.

virsniekus ar ģimenēm vajadzēja izsūtīt uz Krievzemi, no kurienes nākuši!

Pavariņš: [...] mums ir tikai jāapzinās pavisam vienkārša lieta, esam latvieši un dzīvojam Latvijā, un vienīgā vieta kur varam sargāt un attīstīt savu valodu, tā ir Latvijas teritorija...

Gdd: Tā Ventspils ir *riktīga* slāvu pilsēta! Otrā Daugavpils – tas tiesa. Pirms ierados dzīvot Ventspilī (uz noteiktu termiņu), domāju, ka te dzīvo latviski ventspilnieki. Bet izrādās tieši pretēji – krievi šeit no latviešu valodas praktiski nesaprot PILNĪGI neko

Problēmas – paši jau radām tās problēmas, ļaujot sevi apcelt no krievu puses! Pasakiet, kāpēc melnais, tik tikko iebrucis LV, jau grib mācīties valodu? Bet krievs, redz, negrib! Laikam tā tāda slāvu strātēja – kur dzīvo tur ir dzimtene?

Atbildību vajadzēja un vajag uzņemties tiem cilvēkiem, kas vadīja valdību 90-to gadu sākumā un pēc tam. Kāpēc nelika krieviem braukt prom? [...]

To: ja viņš ir atbraucis uz Latviju, tā ir viņa problēma, kā sazināties. Lai ņem tulku, vai vārdnīcu līdz.

KOLABORĀCIJA IZNĪCINA LATVIJAS VALSTI

K. Viterungs

Totalitārā režīma eksistences viens no nosacījumiem ir kolaborācija – vienkārši sakot, tā ir sadarbība ar okupācijas varas iestādēm ar nolūku gūt sev labumu. Kolaborācija ir arī korupcijas māsa!

Lai okupācijas vara varētu aktivizēt sev izdevīgo kolaborāciju, pirmkārt, tās valsts pamatiedzīvotāji ir jānovēdināt līdz galējai izmisumam, galējai nabadzībā. Tādā stāvoklī novestais sāk meklēt izeju savai eksistencei un ģimenei. Tā ir t.s. piespiedu kolaborācija, tas nozīmē, ka izmisumā novestam nabagam, lai uzturētu ģimenei un nenomirtu badā kopā ar bērniem, ir jālūdz vergtura (brigadiera, priekšnieka, t.s. “darba devēja”) labvēlība, lai apžēlojas par nabagu un palīdz saglabāt sev un ģimenei dzīvību.

Nabadzīgais, kurš novests tādā stāvoklī, ir spiests lūgt – solīt sadarbību ar savu vergturi. To var dēvēt arī par *stucīšanu*, nodevību, apmelojošu ziņu sniegšanu, kas ir vergtura varas balsts un verga pakļaušana savām vēlmēm un iegribām. Lai to realizētu, čekistiskās okupācijas varas iestādes lika

tī, bet visu mantu atņēma. Kur vēl labāki apstākļi ietīja “aborigēnu” kolaborācijai?...

Tā sākās kolaborācijas laikmets, kurš vēl smagākās formās uzplaukst mūsdienās. Latvju tauta tiek iemācīta pieņemt totāla kolaboracionisma noteikumus, nedomājot ne par ko citu – vienīgi

Kolaborācijas pamats ir nedeokupētā Latvija. Tāpēc, lai latvju tauta izdzīvotu, ir jārada apstākļi, lai okupanti paši bēgtu prom no Latvijas.”

lietā galējus līdzekļus. Tie bija arī Latvijas zemnieku saimniecību iznīcināšana jeb kolhozu piespiedu izveidošana. Zemnieku atstāja 0,5 ha piemājas pleķi-

par to, kur dabūt (ne jau godīgi nopelnīt!) dzelteno sātanu jeb jūdasa grašu naudu.

To var nosaukt arī par genocīdu. Latvieša gēnos

dzima paklausība – kolaboracionisma nāvīgais gēns!!! Visa latvju tauta ir sazombēta visaugstākajā pakāpē. Noziedzīgais režīms ir apzināti veidojis Latvijā kolaboracionisma eksistences pamatu apstākļos, kad valda nabadzība, bezdarbs utt., u.tj.p., un var droši teikt, ka lielākās daļas latviešu smadzenes ir pārpēmis kolaborācijas mēris.

Kolaborācijas pamats ir nedeokupētā Latvija. Tāpēc, lai latvju tauta izdzīvotu, ir jārada apstākļi, lai okupanti paši bēgtu prom no Latvijas. Katram okupantam – savam kaimiņam – pajautāsim: “Kāpēc tu vēl neesi aizbraucis uz plašo *roģīnu* un kļuvis par kārtīgu *rossijānu*?” Okupantam ir jāliek saprāt, ka viņš ir bezgala nemīlēts latviešu tautas pazudinātājs.

TAISNĪGA VALSTS – KĀ ĢIMENE

Saruna ar Latvijas Ekonomistu asociācijas valdes priekšsēdētāju, Banku augstskolas profesoru, Ventspils Augstskolas asociēto profesoru **Ivaru Brīveru, Dr.oec.**

Turpinājums no iepriekšējā numura

EKONOMIKAI IR JĀBŪT PAŠPIETIEKAMAI

DDD: *Atgriezīsimies pie jautājuma par nacionālu valsti. Iepriekšējā intervijas daļā jūs pastāstījāt, kā šobrīd notiek – eksports tiek vērtēts kā vissvarīgākais. Bet kā ir jābūt, lai mēs savu ekonomiku reāli sakārtotu?*

Ivars Brīvers: Iedomāsimies Madonu un Madonas pagastu. Ceļi tur ir aizsniguši, un madonieši tiek izolēti no ār pasaules. Cik ilgi viņi šobrīd varētu izdzīvot – dienu, divas dienas? Vai nav tomēr iespējams izveidot tādu ekonomiku, lai viņi varētu mēnesi izdzīvot? Ir iespējams! Un mums mēģina iestāstīt, ka Latvija ir par mazu. Bet tādā gadījumā – kura valsts nav par mazu? Arī Krievija, izrādās, ir par mazu.

Tieši tā – valsts ir kā ģimene... Liela valsts, kurā dzīvo atšķirīgas tautas, tāda nevar būt.”

DDD: *Šveice ir vēl mazāka par Latviju...*

I.B.: Sanāk, visas valstis ir par mazu. Tātad ir jāveido tik neatkarīgas ekonomikas, lai pagasts var mēnesi izdzīvot. Kad viņiem ir ēdiens, ir energoresursi, tad viņi var izdzīvot. Nu, labi, augstskolas viņiem nav. Piemēram, Kurzeme gadu var izdzīvot, un Kurzemē ir arī augstskola. Savas armijas Kurzemē, protams, nav – Kurzeme ir Latvija. Bet Kurzeme ir pašpietiekama, lai izdzīvotu gadu. Tādējādi Latvija principā var izdzīvot! Tā nav izolēta – droši vien banānus, apelsīnus cilvēki gribēs.

DDD: *Arī bez tiem var izdzīvot.*

I.B.: Bez tiem var izdzīvot, es piekritu. Un, lūk, nepieciešams veidot šādas pašpietiekamas ekonomikas.

DDD: *Bet benzīns, naftas produkti?*

I.B.: Pat naftas produktiem mēs varam atrast alternatīvu, bet elektrorersursus mēs varam saražot.

DDD: *Kaut ko nedaudz jau varētu importēt un porcionāli tikpat nedaudz arī eksportēt? Mums sūta banānus, bet mēs pretī aizsūtām, piemēram, siļķes.*

I.B.: Jā, tieši tā. Un šādām ekonomikām praktiski nedraud krīze. Pat, ja mums nesūta šos banānus, tad sakām – labi, šogad iztiksim bez banāniem. Tieši Anglija un ASV ir tās valstis, kur ekonomisti visvairāk ar šo ekonomikas modeli nodarbojas.

DDD: *Šādai ekonomikai nav izaugsmes – šī vārda pierastajā nozīmē?*

I.B.: Jā, un mums iestāsta: ja nebūs izaugsmes, nebūs ko ēst. Bet kas tad ir izaugsme? Tā ir ideoloģija, ka vajag vairāk. Kā padomju laikos – vajag vai nevajag, tas nav svarīgi, bet katru gadu par 5 procentiem ir vairāk piena jāsaražo. Tagad arī – katru gadu par 5 procentiem vairāk studentu jāuzņem. Kopējais jauniešu skaits samazinās, bet, ja nav par 5 procentiem vairāk studentu, tad augstskolai nav “reitinga”. Tāda, lūk, ir šī absurda “izaugsmes” ideja.

Mums taču vajag nevis vairāk, bet tik daudz, cik vajag. Lūk, šī koncepcija ir jāliek valsts ekonomikas pamatā.

DDD: *Sanāk plānveida ekonomika?*

I.B.: Protams, ka plānveida. Uzskatīt, ka plānveida ekonomika ir kaut kas pagātnei piederīgs, ir pilnīgas aplamības. Paskatīties uz Japānu, Kanādu, Holandi, Zviedriju – tur plāno ekonomiku. Nacio-

nālās attīstības plānu sastāda nevis tā kā Latvijā, pēc kura izlasīšanas otrā kursa studenti protestē, ka viņiem eksāmenā liek neapmierinošas atzīmes, ja tādas lietas saraksta. Viņi saprot, ka tas ir absurds. Latvijā šie plāni tiek sastādīti, izzižot no pirksta.

TRĪS LĪMEŅU NAUDA

DDD: *Plānojot ekonomiku, būtu arī iespējams noteikt, cik daudz naudas ir nepieciešams laist apgrozībā, tātad piedrukāt. Naudas vērtību un nepieciešamo daudzumu valstī nosaka pieprasījums un vienošanās.*

Ivars Brīvers: Un, ja nebūs naudas, cilvēki to atradīs. Arī Padomju Savienības sabrukuma laikā lauku tantiņa teica: – *Pēter, atbrauc, lūdzu, un apar lauku, es tev 10 rubļus samaksāšu.* Bet Pēterim nevajag 10 rubļus – jo šodien tie ir 10, bet rīt... Tāpēc – lai tantiņa dod pusstopu! Tantiņa saka: – *Bet tu taču, Pēter, nedzer, kam tev pusstops? – Jā, es nedzeru, bet Jānis man labos traktoru un 10 rubļus neņems, tāpēc iedošu viņam pusstopu.* – *Bet Jānis taču arī nedzer.* – *Bet Jānis ies pie tevis pirkt kartupeļus un iedos tev to pusstopu...* Lūk, nauda pati rodas.

Varbūt esat dzirdējuši par Ventspils ventiem – negribu teikt, ka tā ir nauda. Bet Anglijā ir pilsētiņa Bristole, kurai tik tiešām ir sava nauda – Bristoles

mārciņa. Tās patiesībā ir idejas, kas nāk no 20-tajiem gadiem. Silvio Gezels uzskatīja, ka ir jābūt 3 līmeņa naudai – katram pagastam ir sava nauda, valstij ir nacionālā nauda, bet starptautiskai tirdzniecībai ir starptautiskā nauda. Ja pārdosīt, piemēram, siļķes Brazīlijai, lai dabūtu banānus, jūs norēķināsit ar starptautisko naudu. Lūk, vairāku līmeņu nauda.

Šodien pasaulē vairs nav naudas, kurai cilvēki ticētu. Padomājiet, ko Latvija šobrīd visvairāk eksportē? Kokus! Un metāls ir otrā lielākā eksporta preču grupa. Kāpēc pēkšņi visā pasaulē tā pērk metālu? Varbūt tāpēc, ka tie, kuriem patiešām ir daudz naudas, domā, kā to ieguldīt metālos?

Viens no galvenajiem makroekonomikas pamatlēcieniem Džons Meinards Keinss ļoti augsti vērtē Silvio Gezela idejas, bet tikai atzīst, ka vēl tām ir par agri. Es domāju, ka šī pasaules monetārā sistēma ļoti mainīsies. Un tikai tad, kad pasaulē sāksies šīs izmaiņas, varēsim nopietni runāt par Latvijas neatkarību.

DDD: *Tāpēc ir jābūt gataviem un ziņošanai lai nepūdelētu...*

I.B.: Tieši tā.

Un vēl mazliet par Latgali – tur cilvēkiem trūkst naudas. Pie friziera neiet, visi staigā ar gariem matiem, jo nav naudas. Bet frizieris staigā vecā mētelī – arī nav naudas, par ko nopirkt jaunu. Ja nav naudas, nodrukāriet Latgales latu – tas ir labāk nekā eiro. Pie friziera nāks klienti, maksās ar Latgales latiem, un frizieris varēs nopirkt mēteļi. Protams, tikai Latgalē. Tāpat kā Bristolē – Anglijas mārciņu samaina

Tāpēc tagad ir jāsaudzē mūsu tikumi, jāsargā morālās vērtības, kuras tiek grautas.”

ar Bristoles mārciņu un norēķinās Bristolē. Vēsturisks precedents ir 30-to gadu Lielā depresija, kad Austrijā maza pilsētiņa Vogla izlaida savu valūtu. Visur citur bija bezdarbs, krīze, bet Voglā – viss kārtībā.

IMPERIĀLISMS NEATBILST EVOLŪCIJAI

Ivars Brīvers: Ja ekonomika ir pašpietiekama, tas ir normāli. Ja valstij būtu iespēja naturālā saimniecībā, tas būtu ideāli – tā ir dabiska sistēma.

DDD: *Ģimenes saimniecība?*

I.B.: Protams. Valsts pārtaptu naturālā saimniecībā, kam būtu kopīga komūna.

Mums taču vajag nevis vairāk, bet tik daudz, cik vajag. Lūk, šī koncepcija ir jāliek valsts ekonomikas pamatā.”

DDD: *Kooperatīvā sabiedrība?*

I.B.: Jā, bet tā ir iespējama vienīgi tad, ja visiem valsts iedzīvotājiem ir vienādi tikumi, vienādas vērtības. Šobrīd tā vēl ir utopija. Negribu teikt, ka mūsu tikumi būtu labāki par musulmaņu tikumiem vai otrādi, bet mums katram ir savi, atšķirīgi tikumi. Un, ja mēs mēģināsim viņiem teikt, ka mūšējie ir labāki, viņi ar zobiem un nagiem pretosies, tāpēc mēs nevaram veidot kopīgu valsti.

Tātad vajag tiekties veidot tādu ekonomisku struktūru, kurā dzīvo kā ģimenē. Es ļoti ceru, ka pasaule uz to virzīsies, kaut gan tagad tā, šķiet, dodas pretējā virzienā.

DDD: *Šobrīd izskan apgalvojumi, ka valsts esot jāvada kā uzņēmums.*

I.B.: Tās ir muļķības.

DDD: *Valstij ir jābūt kā ģimenei, un tautai ir jāveido valsts?*

I.B.: Tieši tā – valsts ir kā ģimene, jūs ļoti labi to formulējāt. Liela valsts, kurā dzīvo atšķirīgas tautas, tāda nevar būt.

DDD: *Impērijās tas nav iespējams, tāpēc imperiālam jeb iekarojumu un pakļaušanas laikmetam ir jābeidzas. Tas ļauj cerēt, ka Eiropas Savienība gluži vienkārši sagrūs, jo neatbilst evolūcijai. Bet, lai Latvijas valsts tiktu veidota kā ģimene, ir ne tikai jāatbrīvojas no Eiropas Savienības, bet jāveic arī dekolonizācija, jo šeit nozieguma rezultātā tika*

iepludināti okupētājvalsts pilsoņi, kuri savos tikumos un attieksmē atšķiras no latviešiem. Tiem, kuri nevēlas kļūt par latviešiem, ir jābrauc prom!

I.B.: Jā, pareizi. Protams, ka tie, kuri uzskata, ka viņiem tomēr jābūt ar citiem tikumiem, nevar iekļauties kopienā.

KĀ TIEK SKOLOTI MŪSU BĒRNI?

DDD: *Vai augstskolās tiek skoloti speciālisti, kuri varētu Latvijas ekonomiku pārveidot un Latviju padarīt par patiesi neatkarīgu valsti?*

Ivars Brīvers: Tas, protams, ir atkarīgs no pasniedzēja. Es ar studentiem runāju par šīm lietām. Protams, aicinu vēr-

tēt kritiski to, ko saku un ko ikviens saka.

DDD: *Bet jūs kolēģi?*

I.B.: Būtībā es jau neesmu vienīgais.

Ir kāda cita problēma – izglītības sistēma Latvijā kopumā ir dramatiski gājusi uz leju. Gundars Aboliņš intervijā izteicās, un es viņam piekritu, ka padomju laikos mēs – studenti – bijām brīvāki savā domāšanā, lai cik tas nebūtu paradoksāli, mums nevarēja tik viegli visu iestāstīt.

Tagad šabloni cilvēku īpaši neuztrauc. Mācību grāmatās tiek aprakstītas konceptuālās prasmes – zemāka līmeņa vadītājam tās nav tik svarīgas, bet jo augstāks līmenis, jo svarīgākas ir konceptuālās prasmes, spēja abstrakti domāt. Skolnieciski to sauc par teoriju. Bet saka, teorijas nav vajadzīgas – taisiet projektus. Skolās tas ir galvenais.

Kas ir teorija? Teorija ir faktu vispārinājums. Un tas kaut kur ir pazudis – šīs konceptuālās spējas ir zudušas. Līdz ar to zemākā līmeņa vadītājiem, tiekot augstākajā līmenī, šo spēju nav, viņi nespēj konceptuāli domāt.

Ja, piemēram, studentam prasū: ja “A” palielināsies par 10%, “B” palielināsies par 5%, par cik procentiem palielināsies “A” reiz “B”? Viņš iepleš lielas acis un nesaprot, ko no viņa grib. Ja es saku: *cena palielināsies par 10%, daudzums par 5%, par cik procentiem palielināsies apgrozījums?* Ahā, tad viņam ir skaidrs. Bet abstraktā līmenī viņš padomāt nevarēja. Lūk, tas ir trūkums mūsu izglītības sistēmā.

DDD: *Manuprāt, grāmatu lasīšana veicina šīs domāšanas attīstīšanos.*

I.B.: Protams. Studiju

programmās ir patstāvīgs darbs, un tas tiek saprasts tikai, kā kaut kādu projektu uztaisīt un mākoņus pārdot, bet patstāvīgais darbs, pēc manām domām, ir tieši lasīt un izzināt! Es studentiem lieku lasīt.

TICIET NE TIKAI VĀRDOS!

DDD: *Kas, jūsuprāt, būtu jāielāgo latviešiem šobrīd, kad viss, šķiet, virzās nepareizi?*

Ivars Brīvers: Varbūt mani vārdi šajā situācijā izklausīsies mazliet banāli, bet es novēlu ticēt, ka Latvija var būt neatkarīga. Ticēt ne tikai vārdos, bet ticēt arī savā iekšējā būtībā! Piemēram, Valsts prezidents televīzijā paziņoja: “Baltijas valstis ir pārāk mazas, lai izdzīvotu ilgtermiņā.” Labi, ka neizcēlās starptautisks skandāls, jo Baltijas valstis ir arī Lietuva un Igaunija. Kā gan Valsts prezidents kaut ko tādu var pateikt par savu valsti! Latvija ir pietiekami liela, lai spētu sekmīgi izdzīvot ne vien īstermiņā, bet arī ilgtermiņā.

DDD: *Mums būtu jāielāgo, ka pēc tumšiem laikiem vienmēr atgriežas gaisma?*

I.B.: Jā, tiešām. Tāpēc novēlu ticēt, ka pasaulē būs pārmaiņas, un cilvēki par to pārliecināsies. Tāpēc tagad ir jāsaudzē mūsu tikumi, jāsargā morālās vērtības, kuras tiek grautas.

DDD: *Ar pederastu gājieniem, piemēram.*

I.B.: Tieši tā. Cilvēkiem pašiem, arī ģimenē, ir jāatšķir un sevi jāsargā patiešās vērtības.

DDD: *Paldies!*

Intervēja Līga Muzikante

ATCERES PASĀKUMS 25. MARTĀ

Rīgas Politiski represēto biedrība, kurai šogad aprit 25 gadi, aicina represētos un citus patriotiski noskaņotus cilvēkus 25. martā piedalīties atceres pasākumā pie Brīvības pieminekļa.

Pulcēšanās atceres gājienam pie Okupācijas muzeja Strēlnieku laukumā no plkst. 12:00.

Gājiena sākums no Okupācijas muzeja plkst. 12:40.

Pasākums likumā noteiktajā kārtībā ir pieņemts un saskaņots ar Rīgas domi.

Rīgas Politiski represēto biedrības vadītājs Jānis Lapiņš

LATVIETIS = LATVIJAS PILSONIS???

Turpinājums no 6. lpp.

Manuprāt, nekas altna- tiek kā **veidot alternatīvu Latviešu reģistru**, ko varētu veikt kāda patie- si patriotiska organizācija (piemēram, biedriba “Lat- vietis”), kuras dalībnieki, pazīstot cits citu un zinot cits cita uzskatus, kā arī reālo ieguldījumu Latvis- kas Latvijas labā, piešķirtu “Īsta Latvieša apliecības”, ko savukārt, mainīties po- litiskajai situācijai Latvijā un pasaulē kopumā, varē- tu izmantot kā indulgenci patiešām pelnītas Latvijas Republikas pilsoņa pasēs iegūšanai. Šāds process ne-

nevēlēšanās parakstīties par referendumu *jevrika* ieviešanas sakarā. Tātad nav nekādu cerību apspēlēt banditus, sēžot ar viņiem pie viena galda un rīkojoties ar iezīmētām kārtīm; vienīgā iespēja, lai netiktu izģērpts pliks, ir atteikties piedalīties ša- jās negodīgajās spēlēs. Un mūsu gadījumā tas būtu – atteikties no tā dēvētajām “eiropeskajām vērtībām” un pasūtīt tā saukto “civi- lizēto Eiropu” *simts mājas tālāk*, izstājoties no ES un atgūstot Latvijas faktisko valsts neatkarību.

Tāpat, manuprāt, būtu jāapsver iespēju atņemt latvieša tautību tādiem, kuru politiskā darbība ir nesusi neapšaubāmu ļaunumu Latvijai un latviešu tautai.”

būtu ātrs, tas ilgtu gadiem, taču šādās svarīgās lietās steiga nekādā gadījumā neiederas. Tādējādi tuvāko 5–10 gadu laikā mēs apzi- nātu reālo situāciju – cik tad mūsu zemē ir patiesu LATVIEŠU, un cik tādu cilvēču, kas tikai skaitās latvietiši pēc ieraksta pasē, ja vispār ir uzskatījuši par vajadzīgu sev tādu veikt.

Tāpat mums ir jāsaprot, ka **ideja par pilsonības un tautības vienādo- šanu nāk tieši no ES struktūrām**, un būtu nai- vi domāt, ka mūsu nelietī- gie varturi to izvīrziņa, ie- priekš nekonsultējoties ar mafiozo *cionistu-masonu- pederastu kliķi*, kas valda Eiropā un kuras paklausī- gi bezierunu pakalpiņi viņi ir visi – sākot ar SC un beid- zot ar VL/TB-LNNK. To pierāda kaut vai kolektīvā

Aizstāvēt savas tautas nacionālās intereses, kad Latvija ir ES, EP un EDSO sastāvā, nebi- ja, nav un arī nākotnē nebūs iespējams – par to es runāju gandrīz katrā savā rakstā, bet diemžēl esmu spiests atkārtoties, jo daudziem naiviem lat- vietiešiem tas joprojām nav skaidrs. Pirmais solis šajā ceļā būtu *jevrika* ievie- šanas torpedēšana – ticu un ceru, ka tautai vēl tiks dota iespēja to izdarīt. Kā tas konkrēti būs jādara – to rādīs tuvākā nākotne.

LATVIJU LATVIEŠIEM!!! LATVIEŠU NĀCIJAS INTERESES PĀRI VISAM!!! PAR PATIESI BRĪVU UN LATVISKU LATVIJU CĪNAI UN UZVARAI SVEIKS!!!

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)
Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)
Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktores vietniece: **LIENE APINE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**
tāl./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**
E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**
Iespiests: *SIA* “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LATVIEŠIEM IR JĀNĀK KOPĀ

Turpinājums no 5. lpp.

Aivars Andersons: Ir vēl trakāk – Brisele sūta mums savas receptes, pilnībā ignorējot mūsu intere- ses. Lai mūs iekarotu, Bri- sele vispirms mums deva padomus: kā rīkoties, ko sēt, ko ēst; tad bija ieteiku- mi, bet visbeidzot – notei- kumi. Lai iestātos Eiropas Savienībā, bija jāpilda mā- jas uzdevumi. Bet Godma- nis uzstājoties taisnojās: *nē, nē, viņi nejaucas mūsu lietās, mēs esam suverēni, viņi tikai dod mums pado- mus*. Tā lēnām tauta tika iemidzināta – lēnām, bet ļoti mērķtiecīga tikām ie- vilkti Eiropas Savienībā.

DDD: *Tas pats tagad no- tiek ar eiro ieviešanu.*

A.A.: Smieklīgs ir “ar- guments”: vai nu eiro, vai krievu rublis! Kur šeit ir loģika?! Loģikas nav. Krievi jau sen tirgojas ar dolāriem un eiro, tādēļ viņi tikai priecāsies, ja Latvijā ievie- sīs eiro.

DDD: *Tomēr Saeimas deputāti nekaunīgi izman- to šo demagoģisko “argu- mentu”. Scenārijs līdzīgs: kad bija jābalso par iestā- šanos ES, tad biedēja, ka negatīva balsojuma gadī- jumā Latvijā ienāks krievu tanki; kad Saeima balsoja par Abrenes atdošanu, tad attaisnojās ar nepiecieša- mību veidot labas attiecības ar Krieviju; tagad atkal – nepieņemsim eiro, būsīm*

Krievijas apskāvienos. Kā- dēļ cilvēki tic šādiem dema- goģiskiem meliem?

A.A.: Tā ir nelietīga sa- vas tautas sāpīgās vēstures izmantošana. Ja politiķiem patiesi rūpētu latviešu tau- tas liktenis, tad sen jau būtu veikta deokupācija un dekolonizācija.

Patiesībā tās ir tās trīs “D” normas, kas atzītas starptautiskā līmenī – mums ir tikai jārikojas. Ja kāds iebilst, mums tūdaļ ir jāatsaucas uz visā pasaulē atzītiem, ANO pieņemtiem dokumentiem.

DDD: *Vai nav tā, ka tā saucamā civilizētā pasaule pati neievēro, rupji pārkāpj pašas pieņemtās tiesību normas?*

A.A.: Jā, tā tas diemžēl ir. Lai gan kuluāru sarunās ārvalstu politiķi jau Atmo- das laikā, kad tika ievēlēta 5. Saeima, atzina, ka mums ir visas tiesības veikt deo- kupāciju un dekolonizāciju, tas ir, likvidēt okupācijas se- kas. Vai tas kaut kur presē ir parādījies? Tāpat ļoti in- teresantas bija pirmās saru- nas par iestāšanās NATO. Avīzē par to bija publicētas tikai dažas rindiņas. Kad mūsu politiķi uzdeva jau- tājumu, vai arī Krievija tiks uzņemta NATO, tika saņemta atbilde, ka, iespē- jams, Krievija tiks uzņem- ta NATO pirms Latvijas. NATO pārstāvji laikam

saprata, ka tad, ja Krievija tiks uzņemta NATO, Lat- viju nevarēs piespiest pie- vienosies, un šis variants tika atmests. Krievija nav oficiāla NATO dalībvalsts, bet tas neliedz NATO nos- lēgt nezin cik sadarbības līgumus ar Krieviju.

BIEDRĪBA “NACIONĀLĀ APVIENĪBA”

DDD: *Kā iespējams pie- vienoties jūsu organizācijai “Nacionālā apvienība”?*

Aivars Andersons: Mums diemžēl nav sava biroja, taču ir telefons un e-pasts. “Nacionālajai ap- vienībai” ir arī sava mājas

Šī nav mūsu valsts, ja ļaujam vardarbīgiem iebrucējiem un viņu pēctečiem brīvi darboties. “

lapa, kurā iespējams iepazī- ties ar mūsu nostāju dažā- dos jautājumos.

Ja kāds vēlas līdzdarbo- ties, var zvanīt man pa tāl- runi: 25901438

Mūsu mērķis ir piesaistīt pēc iespējas vairāk **domājo- šu** cilvēku, organizējot lielā- kas vai mazākas sapulces dažādās vietās visā Latvijā. Jārikojas tāpat kā Atmodas sākumposmā, kad kultūras centros pulcējās cilvēki, lai

pašorganizētos augstāku mērķu sasniegšanai.

Ļoti izplatīts ir muļķīgais uzskats, ka nevajag skati- ties pagātnē – ir jāskatās tikai uz priekšu. Bet pie Brīvības muzeja akmeni ir iekalts: “Kas pagātni pēti, tas nākotni svēti!” Tātad, ja mēs nezinām savu pagātni, tad tautai nākotnes nav. Mums ir jāzina savas sak- nes, no kurām esam izau- guši, un tas, kāpēc mums ir vajadzīga sava valsts. Tau- ta, kurai nav savas valsts, ir lemta iznīcībai.

DDD: *Kā iedrošināt tau- tu?*

A.A.: Varu tikai aicināt pie prāta gaismas nākt! Un nav jābaidās – bailes nav sabiedrotais virzībai uz

priekšu. Bailes visu brem- zē. Tiem, kuri saprot patie- si notiekošo, ir jābūt aktī- viem un jārūnā, jāskaidro lietu būtība tiem, kuri ne- saprot. Tas būs visvērtīgā- kais ieguldījums latviešu valsts atjaunošanā.

Latviešiem ir jānāk kopā, pašiem jāorganizējas, nevis jāgaida, ka kāds no augšas dos rīkojumu.

Intervēja Liene Apine

Par VDK un Latvijas medijiem

Turpinājums no 3. lpp.

Savukārt par “eksper- tiem” tiek uzaicināti tikai nedaudzi speciāli atlasīti “nomenklatūras” runā- tāji – galvenokārt bijušie komunisti, piemēram, Ilga Gore-Kreituse, LKP funk- cionāre), J. Rozenvalds, A. Freimanis u.tml. (kas, izmantojot savus amatus, aktīvi izplata sarkano mig- lu vēl līdz šim brīdim).

Kāda tad viņiem visiem ir līdzība vai atšķirība no “DDD”?

“DDD” (Deokupācija. Dekolonizācija. Debolševi- zācija) avīze konsekvēti- cinās par Latvijas Saeimas 1996. gada 23. augusta dek- larācijas izpildīšanu, kas paredz valdībai veikt šīs nosaukumā minētās darbī- bas, un avīzē tā ir viena no galvenajām tēmām. Vai avī- ze kurina naidu? Katrā ziņā tā neaicina uz okupantu integrāciju, bet gan grib, lai valdība veicinātu viņu re- patriāciju. Daudzi okupanti to mēģina pasniegt kā nai- da kurināšanu (bet vai arī Jūs domājat, ka būtu slikti, ja viņi pamestu Latviju?). Deokupācija ir latviešu tau- tas izdzīvošanas jautājums. Ar safabricētiem argumen- tiem par “naida kurināša- nu” avīze un tās žurnālisti bija iesūdzēti tiesā, bet tiesa atzina “DDD” par likumu ietvaros strādājošu avīzi, un tā turpina publicēt rakstus, kas nepatīk postkomunis- tiskajai nomenklatūrai. “DDD” pārpublicē sludinā-

jumus no Krievijas avīzēm, kur Putins un apgabalu vadītāji aicina krievus at- griezties dzimtenē, kamēr Latvijas lielie mediji dara tieši otrādi – nepamatoti vaimanā par daba spēka trūkumu Latvijā (kaut arī ir liels bezdarbs) un aicina vēl vairāk krievus doties uz Latviju vai arī pīrkt tur nekustamos īpašumus, lai tādējādi dabūtu uzturēša- nās atļaujas un papildinātu Latvijas krievu kopienu.

“DDD” bieži publicē interesantas intervijas ar sabiedrībā populāriem pat- riotiskiem cilvēkiem, pie- mēram, ar Ingridu Strodi, Aleksandru Kīršteinu, Dag- māru Beitneri un citiem, kas atmasko Latvijas oku- pantu un Krievijas agentu nekaunīgās provokācijas un kritizē valdības neizdarību cīņā pret tām (un tādēļ šo cilvēku viedokļus mēģina noklusēt lielie mediji). Lie- lie mediji no šīm “DDD” tēmām izvairās un līdz ar to necinās par Latvijas deo- kupāciju – tātad tie turpina VDK iesākto ceļu uz patrio- tu nomelnošanu un valsts pārkrievošanu, piemēram, piešķirot pilsonību pēc ie- spējas vairāk nelatviešiem un vienlaicīgi mēģinot to nedot vai atņemt latviešiem, kad vien rodas tāda iespēja. Vairāki pseido-patriotisko partiju vadītāji bieži aicina paātrināt pilsonības piešķir- šanu okupantiem, bet kuras avīzes tad tos publicē?

Tādējādi, manuprāt, VDK ietekme ir daudz lie- lāka lielajos medijos, nevis “DDD”. Tiem, kas nav lasījuši “DDD” paši (bet ir dzirdējuši par to kritiku no NRA, Dienas, LTV utt.), ie- saku šo avīzi palasīt un iz- darīt secinājumus pašiem. Negribot nāk prātā sen dzirdēts gadījums par kādu maz izglītotu slaucēju, kas uzstājās PSKP kongresā ar runu un teica, ka viņa gan pati nav lasījusi, bet zina, ka Solženicins ir sliktis, jo tā saka laikraksts “Pravda”.

Protams, ideāli būtu, ja mums izdotos izvairīties no VDK ietekmes visās jo- mās, bet līdz tam vēl tālu, zinot, ka čekas maiši jopro- jām nav atvērti (un līdz ar to mēs joprojām nezinām, kuri ir šīs apslēptās indes izplatītāji), un vairākums pie varas esošo joprojām tur šos maisus ciet – tātad aizstāv Kremļa agentus un ļauj tiem turpināt viņu graujošo darbu. Un nav šaubu, ka tādu ir daudz, jo Austrumvācijā Stasi arhīvi tika atvērti 1990. gadā, un tad atklājās čekas darbības patiesie mērogi – apmēram katrs otrais austrumvācie- tis ir kaut reizi sadarbojies ar čeku un katrs sestais ir aktīvi strādājis čekas labā. Kamēr čekas arhīvi nav pieejami, varam tikai mi- nēt, vai Latvijā šī proporci- ja bija lielāka vai mazāka.

“DDD” daudzkārt ir pār- metusi Saeimai un valdībai

to, ka čekas maiši nav at- vērti, un arī to, ka valdība nav panākusi, lai Krievija atdotu no Latvijas izves- tos LPSR VDK arhīvus, lai beidzot varētu veikt sabied- rības istrāciju. Latvijas valdība varēja, piemēram, bloķēt Krievijas uzņemšanu Pasaules Tirdzniecības orga- nizācijā (WTO) un pieprasīt apmaiņā LPSR VDK čekas arhīvus, kā arī robežlīguma parakstīšanu bez Abrenes atdošanas, bet tas netika izdarīts un netika pat pie- minēts kā iespēja, kaut gan “DDD” to ierosināja.

Es nevaru apgalvot, ka “DDD” slejās nekad nav bijis nevienas raksts, kura autors ir čekas agents, bet šādu agentu ietekme ir nesalīdzināmi lielāka citos minētajos medijos. Varu piekrist Skālberga kun- gam, ka nenāktu par sliktu pārlasīt I. Lešinska “Kal- piņas gadus”, jo tas ļautu vērīgāk paskatīties apkārt un saprast, kas strādā Lat- vijas interesēs un kas tikai izliekas, bet īstenībā stūrē uz austrumiem (te lasītājs pats droši vien var izdarīt secinājumus, zinot, kuru partiju kuri ministri tagad aicina ieviest krievu valo- du Latvijas augstskolās un pretojas *Rail Baltica* dzelz- ceļa būvei, par ko Eiropa dod naudu, bet tajā vietā grib paplašināt dzelzceļu uz Maskavu).

“LA” un “DDD” lasītājs